

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 265

Koningen der lucht

20 Cents
40 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

Alleenvertegenwoordigers voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

DE KONINGEN DER LUCHT.

HOOFDSTUK I.

Een circus-voorstelling.

Het Hypodroom te Londen, aan het Piccadilly-Circus gelegen, was tot de nok gevuld.

Het seizoen was nog niet lang geleden begonnen en bovendien bevatte het programma eenige aantrekkelijke nummers, die de bezoekers in grooten getale naar het circus-gebouw hadden getrokken.

Pas kort geleden had de beroemde troep van Luigi Orlando zijn intrek in het gebouw genomen, en hij zou er het geheele seizoen blijven.

En daar Orlando bekend was om zijn ruim voorziene stal met prachtige raspaarden, kon men er bijna avond aan avond een groot aantal jongelui uit de Londensche jeunesse dorée en de sportwereld vinden, die er de schoone dieren kwamen bewonderen.

Maar dan was er nog een andere attractie!

Het eerste nummer na de pauze was dat van het „trio Balthazar” bijgenaamd de koningen der lucht.

Reeds van den eersten avond van zijn optreden af, had dit drietal een buitengewoon succes weten te behalen, niet alleen door de stoutmoedigheid van de toeren welke het verrichtte, maar ook door de jeugd, de bevalligheid en de schoonheid van een der leden van het kleine troepje, dat iederen avond zeer hoog in den circus zijn waaghalzige toeren vertoonde.

Telkenmale als Rita tusschen de coulissen van het groote tooneel te voorschijn kwam, en met lichte passen naar het touw huppelde, waarin zij snel en met de lenigheid van een kat naar boven klom, naar haar trapeze, richtten zich honderden kijkers op haar.

Zij zag er dan ook bijzonder bevallig uit in haar lichtpaars tricot, dat haar jeugdige vormen, nog half die van een kind, op het voordeeligst deed uitkomen.

Dadelijk na haar verscheen dan een jonge man van omstreeks vijftwintig-jarigen leeftijd, gebouwd als een jonge Grieksche athleet, en toch zonder die wanstaltige spierbundels, waarop sommige circus-artiesten zoo trotsch zijn.

Ook hij was gekleed in paarskleurig tricot, hetgeen als een tweede huid om zijn lichaam spande.

Hij had lichtblond haar, dat hij telkens met een driftige beweging uit de oogen streek.

Dat was Irwin Balthazar, naar wie het trio genoemd was.

En tenslotte kwam dan de derde van het drietal te voorschijn, een krachtig gebouwd man met een donker uiterlijk, de zoogenaamde „vanger”. Dat wil zeggen de man aan wien de taak te beuften viel, met het hoofd naar beneden aan de trapeze hangend, de beide anderen in de vlucht te grijpen en op te vangen.

Hij was gekleed evenals de anderen, maar aan de voeten had hij aan de achterzijde een paar stalen haken, stevig met lederen riemen om zijn beenen bevestigd, waarmede hij de trapeze kon grijpen.

En nadat zij dan alle drie over het vangnet loopend een touw hadden gegrepen om zich vandaar naar hun trapeze op te werken, volgden aller oogen hen met spanning en bewondering.

In een der loges vlak over het tooneel en naast den

breeden ingang gelegen zaten op een avond twee heeren, bij alle Londenars welbekend.

Het waren Lord William Aberdeen, de bekende philanthroop, en zijn secretaris Charly Brand.

Zij waren beiden in rok gekleed en schenen zich tamelijk wel te amuseeren.

Het laatste nummer van de pauze was geëindigd, en vele verlieten hunne plaatsen teneinde een kijkje in de prachtige stallen te gaan nemen.

De beide zoeven genoemde heeren bleven echter rustig op hun plaats zitten, vanwaar zij den geheelen circus konden overzien.

De stalknechts waren druk bezig, het valnet dwars over de arena te spannen, waarbij zij de grootste zorg in acht namen, want het trio Balthazar werkte op een hoogte van ruim dertig meter van den grond, en een val zou zonder het net een onherroepelijke dood beteekenen.

Lord Aberdeen liet zijn oogen door den circus dwalen, tot zij eindelijk gevestigd bleven op het gelaat van een man, die eveneens in een der bovenloges gezeten was, en wel geheel alleen, aan de overzijde van den grooten ingang.

Hij keek den man eenigen tijd aan, en boog zich toen naar zijn secretaris over.

— Daar is hij alweer — en weer juist op dezelfde plaats gezeten, fluisterde hij. Hij is juist vijf minuten geleden binnengekomen!

Charly Brand knikte, en vestigde zijn oogen op het gelaat van den man, die daar heel alleen in een loge zat, waarvan de zes plaatsen tezamen drie pond hadden gekost.

Het was een man van een onbepaalden leeftijd, maar die toch minstens vijftig jaar moest zijn.

Over de kleur van zijn haar viel moeilijk te oordeelen, want het was vlak boven den kruin afgeknipt, of liever afgeschoren.

Hij droeg een onderwetschen rok, die zeker een zestal modes ten achter was, en in welks lapel een groote orchidee prijkte.

Zijn overhemd was versierd met twee buitengewoon groote brillanten, en ook zijn vingers fonkelden van edelgesteenten.

Maar dat was niet het meest merkwaardige aan hem.

Dat was zijn houding, of liever het volkomen gemis aan beweging, dat bij hem viel op te merken.

Onmiddellijk nadat hij was binnengekomen, had hij

zich op den achtersten stoel van de loge neergezet, zijn hoed op den leegen stoel naast hem geplaatst, zijn oogen strak op het tooneel gericht — en van dat oogenblik af had hij zich niet meer bewogen.

Hij zat daar als een steenen beeld, als een van die geluksgodjes uit speksteen gesneden, waarop hij ook in menig opzicht geleek.

Zijn gelaat was geel, en lang uitgerekt, de oogen hadden een groenachtige kleur, en waren buitengewoon licht, de wenkbrauwen ontbraken bijna geheel, en als deze zonderlinge man ooit een neus had bezeten, dan moest hij hem in den loop der tijden door een of ander ongeluk zijn kwijtgeraakt, want er was thans niets meer van over dan een bijna onmerkbaar stompje.

En dit stond des te vreemder, daar de eenzame man in de loge een mond had van buitengewone afmeting.

Men kreeg den indruk dat, als deze man het ooit over zich mocht verkrijgen om te lachen — wat hij intusschen nooit deed — zijn ooren onherroepelijk en voor goed in dit onmetelijke gat zouden verdwijnen.

Maar ook dat gezicht bewoog zich nimmer!

Het was als het gezicht van een lijk.

Zelfs de oogen leken nooit te knippen.

Reeds driemaal toen Lord Aberdeen en zijn secretaris den circus bezochten, om er te genieten van de onvertreffelijke paardendressuur, hadden zij daar den zonderling gezien.

Steeds kwam hij vijf minuten voor de pauze binnen en steeds vertrok hij zoodra de „Koningin der Lucht” en haar beide metgezellen met een luchtigen sprong tusschen de coulissen verdwenen waren.

Dan was het alsof er plotseling een veer in hem brak, hij greep met een zenuwachtig gebaar naar zijn hoogen hoed, plantte dien op zijn hoofd, de steenen onbewegelijkheid van zijn gelaat maakte een oogenblik plaats voor een soort grijns — en dan verdween de vreemde bezoeker — zeer waarschijnlijk om weer den volgenden avond terug te keeren.

Charly keek hem een oogenblik aan en zeide toen op zachten toon tot Lord Aberdeen:

— Ik heb nog zelden zulk een vreemd gezicht gezien! Hij herinnert mij aan het steenen beeldje dat op je schrijftafel staat, en dat een Japansche Godheid voorstelt.

— Je vergelijkt hem zeer juist, Charly! hernam Lord Aberdeen. Daar lijkt hij inderdaad zeer veel op.

— Wat zou de man hier altijd komen doen?

— Hetzelfde wat wij doen — zich vermaken met het

schouwspel! Wij zijn hier ook reeds drie malen geweest!

— O! Maar die vreemde man daar is hier reeds veel vaker geweest! kwam Charly Brand.

— Hoe weet je dat?

— Van eenige leden van de Windsor Club, die gisteren over hem spraken. Daarbij kwam het uit, dat die zonderlinge man in zijn ouderwetschen rok en zijn prachtige steenen reeds minstens twaalf voorstellingen moet hebben bijgewoond!

— Maar Luigi Orlando is hier juist veertien dagen! riep Lord Aberdeen verwonderd uit.

— Dan zullen we het er wel voor kunnen houden, dat hij de andere twee avonden er ook is geweest, meende Charly.

— Welnu dan is de man eenvoudig een maniak, hernam zijne Lordschap kalm. Zooiets is meer gezien. Ik heb eens gehoord van een mijner landgenooten — het spijt mij te moeten zeggen, dat ik iets dergelijks nog nooit van een ander ras vernam — die jarenlang met een menagerie meereisde, en geen enkele voorstelling oversloeg — in de hoop dat hij er eindelijk wel eens bij tegenwoordig zou zijn dat de leeuwen en tijgers zich op hun dresseur wierpen, en den man in stukken scheurden!

— Kom, kom! Dat zal wel een grap zijn, Edward!

— Ik vraag verschooning — het is een historisch feit!

— Maar er komen in het programma in het geheel geen wilde beesten voor!

— Dat is zoo, maar daarentegen verricht het „trio Balthazar” levensgevaarlijke toeren.

— Maar er is toch een net?

— Ongetwijfeld, maar dat net kan verslijten en oud worden, en zij kunnen er naast vallen!

Een huivering liep over het lichaam van den jongen man.

Hij keek dien man nog eens aan, en zeide toen op zachten toon:

— Nu vind ik hem verschrikkelijk! Misschien heb je wel gelijk!

Hij wilde nog iets zeggen, maar zijn woorden werden overstemd door de schetterende klanken van een opgewekten marsch, door het orkest, dat boven den ingang zat, ten gehoor gebracht.

De pauze was geëindigd en de bezoekers zochten hun plaats weer op.

Alle elektrische lichten gingen weder aan, en de vier groote lichtbollen in het midden moesten zoo hoog

mogelijk worden opgetrokken, omdat zij anders de acrobaten in den weg zouden zijn.

Het tooneelscherm week van een, en achtereenvolgens snelden de drie artisten te voorschijn.

Een daverend applaus verwelkomde hen.

Zij klommen als apen tegen de ladders op, die tegen het net waren aangezet, liepen met groote stappen over de mazen van het net en grepen toen het dikke koord, dat uit de nok van het gebouw neerhing.

Hun figuren werden hoe langer hoe kleiner, totdat zij eindelijk het smalle platform hadden bereikt, vanwaar zij de sprongen zouden wagen.

De „vanger” zocht zijn plek op, ongeveer vijftien meter van het platform verwijderd, en liet zich langs de touwen van de trapeze daarop zakken.

De muziek speelde nu een smeltende wals.

De vanger klampte zich met de haken van zijn voeten aan de trapeze vast, nadat hij haar in een schommelende beweging had gebracht — Rita greep met beide handen haar eigen trapeze, sprong van het platform in de ruimte — beschreef een grooten boog — liet de trapeze los en werd bijna op hetzelfde oogenblik opgevangen door de krachtige armen van haar partner.

Het publiek juichte en applaudiseerde.

Ieder oogenblik werden de toeren moeilijker.

Die drie menschen daarboven schenen met hun leven als het ware te spelen.

Het scheen waarlijk alsof zij vleugelen hadden, en toch kon een geringe onoplettendheid, een te geringe slingering van de trapeze waaraan de vanger hing, den val van een der beide anderen ten gevolge hebben!

Charly wierp tersluiks een blik op den man met de brillanten in de tegenoverliggende loge.

Hij had zich achterover in zijn stoel laten vallen en staarde onbewegelijk naar boven.

Ook nu bewoog er volstrekt niets aan zijn gelaat, dat als uit marmer gehouwen scheen.

Alleen zijn oogen, onder de lichtkleurige wenkbrauwen, volgden gestadig de heen en wederzwevende figuurtjes.

Na een levensgevaarlijken toer van Irwin, die zich na een dubbele, ruggelingsche salto mortale in de ruimte had geslingerd, en de beide handen van zijn makker had gegrepen, was het nummer teneinde.

Rita liet zich het eerst vallen.

Hangende aan de voeten, het lichaam gestrekt, schoot zij daarna als een pijl omlaag.

Op het allerlaatste oogenblik, vlak boven het net,

kromde zij bliksemsnel den rug, zoodat zij op de schouders terecht kwam, lenig opveerde — en toen naar alle zijden dankte voor het donderend applaus.

De twee mannen bereikten op dezelfde gevaarlijke wijze het net — en het volgende oogenblik werden de gordijnen van het tooneel achter hen gesloten.

Het publiek klapte uitgelaten, en nog driemaal moesten de acrobaten zich vertoonen.

Charly Brand zocht met de oogen der zonderlingen bezoeker.

Zijn loge was ledig.

HOOFDSTUK II.

Een nachtelijke aanranding.

Raffles en Charly bleven ook de overige nummers zien, want zij waren er zeer op gesteld den directeur, Luigi Orlando, met reeds spierwit haar zijn acht beroemde Trakheners te zien presenteren.

Zij vertrokken met de andere bezoekers, diep in hun pelzen gedoken, want het was reeds zeer koud, ofschoon het reeds vroeg in het seizoen was.

Toen zij op het helder verlichte Piccadilly Circus stonden, zeide lord Aberdeen, terwijl hij zijn horloge uithaalde:

— Heb je slaap, Charly?

— Hoegenaamd niet!

— Willen wij dan nog een wandeling maken, het is koud, maar het is heerlijk helder weder, en wij konden den kant wel eens opgaan van het huis van dien rijken snuiter, dien ik binnenkort hoop te bezoeken, niet overdag maar des nachts, niet met zijn zin, en ook niet als Lord Aberdeen, maar als John Raffles!

De Groote Onbekende had zijn stem tot een bijna onhoorbaar gefluister doen dalen, terwijl hij deze laatste woorden sprak.

De twee vrienden waren intusschen de straat overgestoken en bevonden zich nu in het plantsoen in het midden van het plein, waar zich slechts weinig menschen bevonden.

John Raffles bleef hier een oogenblik stilstaan om een sigaret aan te steken, maar aan de overzijde namen eenige deftige Engelschen den hoed voor hem af, in de vaste overtuiging, dat zij Lord William Aberdeen begroetten, een der rijkste burgers van Londen.

Want rijk moest hij wel zijn, daar hij met volle handen zijn geld besteedde aan velerlei liefdadige instellingen, terwijl men van hem verhaalde, dat de liefdedaden, die hij in het geheim verrichtte, legio waren.

Charly had zijn voorbeeld gevolgd, en nu liepen de beide vrienden langzaam de Oxford street in, die zij over een groote lengte volgden, om vervolgens de meer noordelijk gelegen wijken van de stad op te zoeken.

Hier lag het huis van een zeer rijken Engelschman, die door groote leveranties aan het leger plotseling schatrijk geworden was, en die door Raffles was uitgekozen als slachtoffer.

De beide vrienden hadden nu het groote huis bereikt en bestudeerden het aandachtig.

Zij namen den stand der omringende lantaarns op, en werkten een geheel plan van aanval uit, en dat zonder dat zij een woord met elkander wisselden.

Het was bijna twee uur, toen zij weder op hun schreden terugkeerden.

Het was nu langzamerhand stil geworden op straat, en de voorbijgangers waren slechts zeer weinig in aantal.

Voor de meesten kon het weder ook niet aantrekkelijk worden genoemd, en iedereen was blijde, thuis bij den warmen haard te zijn, tusschen de dekens te liggen, of althans in een auto te zitten.

Met een grooten omweg begaven de beide vrienden zich naar de Regentstreet, waar de prachtige villa van Lord Aberdeen gelegen was.

Het was ruim half drie in den nacht, en zij hoorden nu niets dan hun eigen voetstappen.

Zij hadden gedurende eenigen tijd niet gesproken, zooals dat vaak voorkomt tusschen vrienden, die elkander begrijpen ook zonder dat er woorden noodig zijn, toen zij elkander eensklaps verschrikt aankeken.

Niet ver van hen af, waarschijnlijk in een zijstraat die zij juist gepaseerd waren, had angstig hulpgeroep geklonken, dat echter spoedig gesmoord scheen te worden!

Zonder zich een oogenblik te bedenken, en als bij onderlinge afspraak keerden Raffles en Charly terug, en renden de donkere zijstraat in.

In de verte, op een paar honderd meter afstand, onderscheidde zij een klein groepje menschen, die allen wilde gebaren schenen te maken.

Raffles had zijn revolver getrokken, en Charly volgde zijn voorbeeld.

Toen liet zich een doordringende kreet van pijn en woede hooren, en bijna tegelijkertijd zagen de twee mannen messen glinsteren in het licht van een lantaarn.

Zij waren nu echter op nauwelijks vijftig meter genaderd en daarginds scheen men onraad te bespeuren.

Want eensklaps zagen de twee vrienden vijf mannen — misschien waren het er zes, als hazen op den loop gaan, in de richting van een groote auto, die op eenigen afstand scheen te wachten.

Zij sprongen er in, en aanstonds schoot de wagen als een pijl uit den boog weg.

Maar op de straat waren een paar onbeweeglijke gedaanten blijven liggen.

Raffles dacht er een oogenblik over, de wegrijdende auto een kogel achterna te zenden, maar hij begreep bijtijds dat dit geen doel zou hebben, daar de wagen veel te snel reed en hij in dien tijd toch niet zou kunnen mikken.

Trouwens, enkele seconden later was de auto een hoek omgegaan en was uit het oog verdwenen.

De twee vrienden waren nu de gedaanten genaderd, die op het trottoir lagen uitgestrekt.

Het waren een man en één vrouw, die blijkbaar zooveel het slachtoffer waren geworden van een laaghartige aanranding.

Raffles boog zich over hen heen, maar richtte zich aanstonds met een uitroep van schrik en verwondering weder op.

— Het is Irwin Balthazar — en dat is Rita, zijn jonge vriendin.

— Groote hemel! Zijn zij zwaar gewond?

Weer bukte Raffles zich, en betastte het lichaam van den jongen atleet.

Vol afgrijzen trok hij zijn hand terug — zij zat vol bloed!

— Wij moeten onmiddellijk een rijtuig of een auto hebben! riep hij uit. De jonge man is zwaar gewond! En volstrekt geen agent in de buurt! Maar wacht eens — ik geloof dat wij hier zeer dicht in de buurt van een onzer huizen zijn!

— Je hebt gelijk, Edward — het is hier nauwelijks vijf minuten loopens vandaan — en daar komt juist een auto aanrijden.

Charly wenkte het voertuig, dat naast het groepje stilstond in de nu geheel verlaten straat.

Eerst werd de gewonde acrobaat in de auto getild, en Charly nam naast hem plaats.

— Hier is de sleutel, zei de Raffles. Er is voor ons vieren geen ruimte. Draag hem met den chauffeur naar binnen. Het jonge meisje schijnt alleen maar erg geschrikt te zijn, en zij kan den weg wel loopende afleggen, ik geloof dat zij al bijkomt! Haast je wat! en verbindt hem maar vast — dat kan ik immers wel aan je overlaten?

— Je kunt op mij rekenen! antwoordde de jonge man.

De chauffeur had zijn instructies reeds gekregen en de belofte van een goede fooi deed hem snel handelen.

De auto reed weg nu naar een van Raffles' huizen, dat den meesten tijd van het jaar leegstond en heette toe te behooren aan den wereldreiziger Brown, die het grootste gedeelte van zijn leven aan de Pool of in het hartje van Afrika verbeeldde te vertoeven.

Daar zou de jonge man voorloopig verpleegd kunnen worden, want het dichtst bijzijnde gasthuis lag bijna een half uur rijdens verder, en het vervoer zou gewis gevaarlijk zijn geweest.

Inmiddels was Raffles naast het bevallige jonge meisje nedergeknield.

Zij had, waarschijnlijk in de worsteling, haar handtasche laten vallen, en blijkbaar waren de bandieten zoozeer verrast door de onverwachte komst van de twee bevrijders, dat zij geen tijd hadden gevonden, het mede te nemen.

Juist sloeg Rita haar groote oogen op, die met een angstigen blik om zich heen staarden.

Zij bracht de kleine hand naar het voorhoofd en riep op verschrikten toon:

— Wat is er toch gebeurd? Wat wilt gij van mij? Ga heen, of ik roep om hulp!

Raffles lag kalmeeren zijn hand op den trillenden arm van het jonge meisje.

— Stel u gerust, Miss, ik ben een vriend!

— Maar wat is er dan toch geschied? Waar is Irwin? O ja, nu weet ik het — nu komt alles mij weder te binnen! Wij zijn overvallen door een bende schurken.

— Zoo is het, Miss, en thans zijn de ellendelingen op de vlucht geslagen. U heeft niets meer te vreezen.

— En Irwin? vroeg de jonge trapezewerkster angstig.

— Ik moet u zeggen, dat hij gewond is, Miss, maar ik ben er zeker van, dat hij wel spoedig zal genezen! Ik heb hem naar mijn woning hier in de buurt laten brengen. Gevoelt ge u sterk genoeg om te loopen? — Dan zal ik u aanstonds daarheen geleiden.

Het jonge meisje wierp Raffles een dankbaren blik toe.

— Ik zal u gaarne volgen, mijnheer — ik verkeer in groote ongerustheid.

— Die zal ik spoedig kunnen verdrijven, Miss, zeide Raffles glimlachend. Tracht nu op te staan en op mij te leunen — het is niet ver hier vandaan.

Niet zonder moeite richtte Rita zich op, leunde op den arm van Raffles en nu gingen beiden voetje voor voetje de straat verder in.

Het meisje was zeer bleek en blijkbaar nog zeer onder den indruk van het gebeurde.

Plotseling, toen zij nauwelijks eenige meters hadden afgelegd, slaakte zij een kreet van schrik en tastte met een koortsachtige beweging naar haar hoofd.

— Wat is er? Gij zijt toch niet gewond? vroeg Raffles ongerust.

— Neen, dat niet — het is iets veel ergers — ik ben mijn medaillon kwijt! Dat hebben de kerels mij zeker in de worsteling ontrukkt!

— Wat het een kostbaar stuk?

— Voor mij zeer zeker, want het is alles wat mij nog aan mijn lieve moeder herinnerde, maar ik geloof niet dat het waarde zou hebben voor een dief. Het was een ouderwetsch medaillon van agaat, met een glazen dek-seltje, waarin een haarlok was ingesloten, en daarachter een zeer klein miniatuurportretje van een jonge vrouw, die mijne moeder geweest moet zijn, want Irwin zeide steeds dat ik sprekend op haar begon te lijken.

— Weet gij dat dan niet? vroeg Raffles verbaasd.

— Ik heb mijne moeder nooit gekend, mijnheer, antwoordde het meisje eenvoudig.

— Maar heeft uw vader het u dan niet gezegd?

— Ik heb mijnen vader nooit gezien! hernam Rita met een droevigen glimlach.

Intusschen waren beiden op hun weg teruggekeerd en zochten nu met de grootste zorgvuldigheid het trottoir af, op de plek waar de aanranding moest hebben plaats gehad.

Deze was gemakkelijk terug te vinden want daar ter plaatse bevond zich juist een lantaarn.

Maar hoe zij ook zochten — het kostbare familiestuk was en bleef verdwenen.

De tranen schoten het jonge meisje in de oogen, en zij wrong de kleine handen in wanhoop.

— Ik zou liever gewild hebben, dat zij mijn tasch met geld afgenomen hadden dan mijn medaillon, zeide zij snikkend.

— Weet gij zeker, dat gij het niet meer hebt? vroeg Raffles.

— De ketting is stuk getrokken, mijnheer — zie maar hier — dat is alles wat er van overbleef!

En met deze woorden hief Rita een eindje ketting op, van fijne schakeltjes vervaardigd.

Raffles nam het eindje ketting van haar aan en bekeek het nauwkeurig.

— Dat is voortreffelijk goudsmidswerk, zeide hij toen, ouderwetsch en degelijk — en zeker zeer duur geweest! Was het medaillon groot? zoo wendde hij zich weder tot Rita.

— Ja, mijnheer. Het was ovaal, en zoo lang als een pink. Als het hier op de steenen was gevallen, hadden wij het stellig terug moeten vinden.

— Dan weet ik er niets anders op, miss, dan dat gij de zaak in handen van de politie geeft — al moet ik van te voren waarschuwen, hoezeer het mij ook bedroeft, dat de kans niet zeer groot is, dat gij uw medaillon terugkrijgt! Maar laten wij hier niet blijven staan, ik wil onmiddellijk naar uw vriend omzien. Ik ben geneesheer, moet gij weten.

— Ja, mijnheer, laten wij ons haasten.

Sneller dan zoeven, hervatten de beide menschen hun weg, en eenige minuten later hadden zij een oud, klein huis in de Victoriastreet bereikt.

Charly scheen hen reeds te hebben hooren aankomen, want hij opende de deur en liet hen binnen.

Voor het trottoir stond de huurauto nog steeds te wachten.

Raffles stond een oogenblik in beraad.

Toen wendde hij zich tot Rita en zeide:

— Gij kunt uw metgezel een oogenblik zien, maar gij moogt natuurlijk niet hier blijven.

Het meisje keek hem met haar groote heldere oogen verschrikt aan.

— En als het eens ernstiger met hem mocht worden, mijnheer? Gij kent ons niet, maar zijn dood zou ook de mijne beteekenen! Daarvan behoef ik geen geheim te maken.

In een oogwenk had Raffles alles begrepen.

Hij zeide slechts:

— Als uw vriend bij zijn bewustzijn is, moogt gij even met hem spreken, maar niet te lang. Dan zal mijn vriend u in de auto vergezellen, naar het adres dat gij hem zult opgeven. En ik beloof u, dat gij geregeld op de hoogte zult worden gehouden van den toestand van Irwin Balthazar. Zoodra gij morgen vrij zijt moogt gij weder terugkomen.

— Maar voor ik binnenga, mijnheer, laat mij u dank zeggen, voor wat gij gedaan hebt! riep Rita uit. Ik begrijp nu wel, dat Irwin zonder uw tusschenkomst gedood zou zijn, en dat ik misschien ook wel vermoord zou zijn geworden.

— Het toeval heeft ons op het juiste oogenblik ter plaatse gebracht en dat is alles! zeide Raffles eenvoudig. Het is werkelijk niet de moeite waard om er over te spreken, maar zeg mij nu eens hoe het komt, dat gij zoo laat in den nacht op deze plek zijt verdwaald.

— Een der leden van onzen troep zou in het huwelijk treden en gaf een kleine afscheidspartij in het hotel hier

dicht in de buurt, mijnheer. Irwin en ik waren uitgenodigd, en het was zeer laat toen wij terugkeerden, daar men ons niet wilde laten gaan. Ons hotel was niet ver af, en daar wij geen auto konden vinden en het weer zoo schoon was, besloten wij te loopen!

Raffles begreep wel, dat er nog een andere, nog veel voornamere reden bestond, maar hij zeide niets en glimlachte.

— Dat is dan opgehelderd, zeide hij. Alleen is het mij niet zeer duidelijk, hoe het kwam dat de schurken zich juist op uw weg bevonden — en vooral dat zij zich vergenoegd hebben uw medaillon af te nemen, terwijl zij u in het bezit hebben gelaten van een taschje, waarin zich waarschijnlijk uw geld bevindt. Nu, het is van later zorg om dat te onderzoeken.

Onder het spreken waren zij de breede vestibule door gegaan en hadden zij een trap bestegen, die naar een lange gaanderij voerde, die achter langs de vestibule liep.

Op deze galerij kwamen eenige deuren uit, waarop Charly er een voor hen opende.

— Ik heb hem naar de groote slaapkamer gebracht, zeide hij zacht. Hij heeft twee messteken opgelopen, maar beide zijn gelukkig voor de helft opgevangen door een bouffante en door zijn dikken duffel! Indien het zomer geweest ware, zou hij waarschijnlijk reeds een lijk zijn!

— Slaapt hij nu?

— Neen, hij is volkomen bij zijn zinnen!

Het drietal trad binnen.

HOOFDSTUK III.

De geschiedenis van de twee gelieven.

Irwin lag in het groote, met sneeuw witte lakens bedekte bed, dat ongeveer midden in het ruime vertrek stond.

Zijn knap gelaat was bleek, maar het was duidelijk te zien, dat het gevaar reeds geweken was, al zou de jonge man nog eenigen tijd rust behoeven.

Hij wendde aanstonds zijn blikken naar de deur, en een glimlach van geluk verhelderde zijn trekken.

— Rita! fluisterde hij, terwijl hij beide armen naar het jonge meisje uitstrekte.

Zij wilde zich aan zijn borst werpen, maar Raffles hield haar met een gebaar terug.

— Denk er om, dat hij gewond is! zeide hij glimlachend. Hij is pas verbonden en hij moet zorg dragen, dat de wonden niet weder opengaan.

Het jonge meisje trad nu naderbij, boog zich over hem heen en kustte hem teeder op het voorhoofd.

Een oogenblik staarden de jonge lieden elkaar vol liefde aan.

Eindelijk zeide Irwin:

— Het is niet ernstig, mijn klein Rita! Deze heer heeft gezegd, dat ik over een week wel weder zou mogen uitgaan.

Raffles was op het bed toetreden, aan de tegenovergestelde zijde, en voelde nu den pols van den gewonde.

— Mijn vriend had gelijk, zeide hij toen. Over een week kunt gij hersteld zijn, tenminste als gij u rustig houdt. Gij zult hier moeten blijven, zoo ik vrees, want aan vervoer valt niet te denken.

— Zijt gij geneesheer, mijnheer? vroeg Irwin.

— Dat ben ik, al oefen ik geen geregelde praktijk uit, antwoordde Raffles glimlachend.

— Kunt gij mij dan zeggen, of ik over acht dagen weer zou kunnen optreden? vroeg de jonge man gretig.

— Daar valt niet aan te denken, zeide Raffles op ernstigen toon. Dan zoudt gij uw leven opnieuw in de waagschaal stellen! Er zullen minstens drie weken moeten verlopen, voor gij opnieuw uw gevaarlijke toe-

ren zult mogen verrichten!

— Kent ge mij dan, mijnheer? vroeg Irwin verwonderd.

— Ik ben eenige malen in den Circus geweest, antwoordde Raffles kortaf en ik herhaal u dat gij volstrekt niet moogt optreden, voor ik het u als dokter veroorloof!

— Maar ik moet werken, mijnheer! riep Irwin hartstochtelijk uit. Gij weet niet wat het zeggen wil, als wij kunstmakers gedurende drie weken niet werken kunnen. Gij kent de toestanden niet in ons vak! Orlando is een braaf man maar in dit opzicht wijkt hij niet af van de andere circusdirecteuren, hij zal er niet aan denken, ons gage te betalen, als wij er niet voor werken!

Raffles schudde het hoofd.

— Dat is zeker zeer treurig, maar daaromtrent zou ik mij niet ongerust maken — er zijn wel menschen, die gedurende dien tijd voor u en uw verloofde zullen zorgen!

De jonge man bloosde diep en fronste licht de wenkbrauwen.

Toen zeide hij:

— Ik geloof uw bedoeling te begrijpen, mijnheer, en ik stel het zeer op prijs, maar wij artisten, hebben ook onzen trots!

— Dat prijs ik zeer in u, mijn jongen, zeide Raffles glimlachend. Als gij dit dan niet wilt aannemen — wel, dan kunt gij het later terugbetalen, als ge daar zoozeer op staat!

— Daar sta ik zeker op, mijnheer! Ik ben u zeer veel verplicht, ja, ik ben u innig dankbaar, want naar het schijnt hebt gij ons beiden, of mij althans het leven gered! Maar gij kunt niet vergen, dat ik daarom geldelijke verplichting aan u zou willen hebben! Ik ben jong en sterk, en ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat ik mij zou laten ondersteunen!

— Dat behoeft gij ook immers niet, jonge driftkop! riep Raffles halflachend, half ongeduldig uit, in zijn hart getroffen door deze fierheid bij een eenvoudigen

kunstenmaker. Gij zijt hier in het huis van een mijner vrienden, met wie ik zeer intiem bevriend ben, en als gij dan de verplegingskosten absoluut wilt betalen, later, welnu dan moogt gij uw gang gaan!

— Ik dank u, mijnheer! Dat is alles wat ik vraag, riep Irwin verheugd uit, terwijl hij Raffles' hand greep.

Maar toen betrok opnieuw zijn gelaat.

— Er is helaas nog iets anders, mijnheer. Als ik drie weken niet werken kan dan kan Rita het ook niet, en weet gij wel, wat dat zeggen wil? Dat wil zeggen dat het zeer langen tijd zal duren, alvorens wij beiden onze lenigheid en onze kracht terug hebben! Gij weet niet wat het zeggen wil voor een trapeze-werker, of een parterre-acrobaat, om al ware het slechts een paar dagen achtereen, niet te oefenen! Dat wreekt zich dadelijk, de spieren worden stijf, de gewrichten worden stram, het oog wordt minder zeker — en als men weder wil beginnen, dan bemerkt men, dat er vele, zeer vele repetities noodig zijn om de vroegere lenigheid weder terug te krijgen! Daarom zal ook geen enkele variété-artist, die met armen en beenen zijn brood verdient, een enkele voorstelling overslaan, als hij niet bepaald doodziek is!

De jonge man zweeg even, uitgeput door het praten en vervolgde toen op zachten toon:

— Bij het soort werk dat wij verrichten, gevoelt men dit in nog meerdere mate, dan in alle andere onderdeelen van ons vak! Als wij drie weken niet werken, zal het zeker maanden duren, voor dat wij ons weder met recht „de koningen der lucht” mogen noemen.

— Dat is zeker ernstig! zeide Raffles nadenkend, en ik kan het mij volkomen begrijpen. Het menschelijk lichaam is een teeder werktuig, en gij vooral, die er het uiterste van vergt, moogt geen enkel radertje, geen enkel veertje laten verroesten!

Maar plotseling hief hij het hoofd op en riep op vroolijken toon, na een snellen blik met Charly te hebben gewisseld:

— Misschien is hier wel wat op te vinden! Ik heb zeer veel kennissen en daaronder is er wel een, die uw werk tijdelijk zou kunnen overnemen, al voeg ik er dadelijk aan toe, dat hij het zeker niet zoo goed zal doen als gij!

— Meent gij dat werkelijk, mijnheer? vroeg Irwin verrast.

— Ik ben er van overtuigd! Is het niet zo, mijnheer Brand?

— Gij hebt volkomen gelijk, antwoordde de jongeman glimlachend. Wij zullen wel iemand weten te vinden, die tijdelijk de plaats van mijnheer Irwin wil innemen, en zonder dat hij ervoor behoeft te betalen!

— Maar wie zijt gij dan toch, mijnheer, dat gij zoo veel belang stelt in eenvoudige circusartisten en u zoo veel moeite voor ons geeft? riep Rita uit.

Raffles maakte een afwerend gebaar:

— Mijn naam doet er niets toe, Miss! zeide op ernstigen toon Raffles. Laat het u voldoende zijn, als ik u zeg, dat ik het reeds lange jaren als mijn taak beschouw hen te helpen, die hulp en steun behoeven — en misdadigers te straffen — in welken vorm zij zich ook aan mij voordoen! Ik weet dat u dit eenigszins zonderling in de ooren zal klinken, maar ik kan u daaromtrent geen nadere verklaring geven. Ik heb het genoeg mogen smaken, u zooeven een geringen dienst te bewijzen — laat u dat voldoende zijn!

— Noemt gij dat een geringen dienst, mijnheer? riep Rita uit. Als gij niet ter rechter tijd waart komen toesnellen en de bandieten verjaagd had, misschien zouden zij dan wel mijn armen Irwin hebben vermoord!

Bij die gedachte wrong het jonge meisje de handen en knielde opnieuw voor het bed van haar vriend neder.

— Rita heeft gelijk, mijnheer! zeide Irwin aangedaan. Gij moogt zeggen, wat gij wilt — gij beiden hebt mij althans het leven gered!

— Laten wij daarover liever niet meer praten! zeide Raffles. Vertel mij liever eens iets van het medaillon, tenminste als er geen geheimen aan verbond zijn, die gij niet aan derden moogt openbaren!

— Volstrekt niet, mijnheer! antwoordde Rita haastig. Gij moogt het gerust weten! Als gij echter een romantisch verhaal verwacht, zal ik u moeten teleursellen — want ik zelf weet er slechts weinig van! Wat ik er mij van herinneren kan is het volgende.

De bevallige trapezewerkster was opgestaan, en scheen nu even na te denken.

Toen begon zij, met een peinzend gezichtje wat haar allerliefst stond:

— Mijn herinneringen gaan terug tot een jaar of tien, twaalf wellicht geleden. Ik heb een vagen indruk van iets verschrikkelijks — een huilende wind, jammerende menschen, die als dollen door elkander liepen — een woest geraas, als van een ontzettenden orkaan — inktzwarte duisternis — en een oneindige watervlakte met monsterachtige golven.....

— Dat lijkt al zeer veel op een schipbreuk! merkte Charly glimlachend op.

— Dat was het ook, mijnheer, maar dat is mij later pas duidelijk geworden! Toen dat alles geschiedde, was ik nog maar een jaar of vier. Dan komt er een groote leegte in mijn herinnering, en dan zie ik mij plotseling weder in een eenvoudig vertrek, waar het rook naar teer en visch. De vensters van dat vertrek zagen uit op de eindeloze zee, en steeds was het daarginds zomer! Ik herinner mij twee oude brave mensen, die mij vertroetelden en op schoot namen — ik herinner mij de houten huizen van een dorp, tegen een heuvel aangebouwd — ik herinner mij den stoffigen weg, die naar de stad leidde, welke op een half uur loopens was gelegen.

— En — welke taal spraken die menschen wel? vroeg Raffles.

— Engelsch, mijnheer!

— Wij zullen dus kunnen aannemen, dat gij spreekt over een visschersdorp in de keerkringen! vervolgde Raffles glimlachend.

— Voor een deel is dat zeker waar, mijnheer — de naam van het visschersdorp was Reading, het was gelegen op de westkust van Amerika, dicht bij Los Angelos.

— En zijt gij lang bij die brave menschen gebleven, die u ongetwijfeld hebben opgenomen, nadat gij, wie weet met hoe weinig overlevenden, op hun kust waart aangespoeld? vroeg Raffles.

— Een jaar of vier, vijf, mijnheer! Ik weet dat ik er op de dorpsschool ging, en dat de meester zeer over mij tevreden was! Ik had er ook zeer veel vriendjes, o, het leven was daar heerlijk! Maar toen gebeurde er iets vreeselijks — mijn oude pleegouders stierven beiden op denzelfden dag en ik bleef geheel alleen achter!

— Toen zal zich zeker direct iemand anders over u ontfermd hebben? vroeg Charly haastig.

— Ontfermen is eigenlijk het woord niet, mijnheer, antwoordde Rita, met een vagen glimlach over den fraai gesneden mond. Er waren daar niet veel menschen die in aanmerking kwamen om een mond meer te eten te geven, en zoo werd ik door het gemeentebestuur uitbesteed.

— Juist als Olivier Twist! riep Irwin uit, met een lachje.

— Zoo was het! vervolgde Rita. Dat duurde echter maar zeer kort — gelukkig, want mijn stiefouders

waren lang niet zoo lief voor mij, als het oude visscherspaar geweest was.

Zij wierp een schuinschen blik naar het bed en vervolgde toen op zachten toon, terwijl een zachte blos naar haar wangen opsteeg.

— Te Los Angelos trad juist in dien tijd een beroemd reizend circus op, dat van Henry Balthazar. De naam daarvan was reeds tot ons dorp doorgedrongen en sommige gelukkigen hadden daarginds zelfs een voorstelling kunnen bijwonen. Eens, op een fraaien lentedag, toen ik een eind den weg naar Los Angelos was opgelopen, werd ik aangevallen door een grooten, zeer woesten mopshond, die zeker van den ketting was losgebroken. Het dier beet mij erg en werd nog woester door den smaak van het bloed, en wie weet wat er gebeurd zou zijn, als er niet plotseling hulp was komen opdagen. In snellen ren naderde een jongen ruiter die op een prachtig melkwit paard gezeten was. Hij had zeker gezien, wat er gebeurde, want hij sprong van het dier, stormde naar mij toe, en greep onversaagd het woedende monster beet.

Het jonge meisje zweeg even, als overweldigd door haar herinneringen, terwijl de blos op haar wangen nog dieper was geworden.

Toen ging zij voort:

— De ruiter was nog zeer jong — nog slechts een knaap, en ofschoon de groote hond heel sterk was, en ook hem beet, hield hij het dier zoolang in de strot, tot de eigenaar kwam opdagen, en het monster met een paar vinnige slagen van zijn zweep van ossenhuid tot gehoorzaamheid dwong.

— Ik behoef zeker niet te vragen, wie die jonge held was? vroeg Raffles glimlachend, met een blik naar het bed.

— Het was Irwin, mijnheer, de zoon van den directeur van het circus, die daar toevallig een wandelrit maakte! zeide Rita, en haar gezichtje was met innige liefde naar den gewonde gewend.

Toen ging zij voort:

— De rest is zeer spoedig verteld, mijnheer. Irwin haalde mij over om een voorstelling te komen bijwonen, en nauwelijks had zijn vader mij gezien, of hij vroeg mij, of ik niet bij zijn troep wou komen!

— Je vergeet te vertellen, meisje, — en misschien weet je het ook wel niet, dat ik mijn vader daartoe met den meesten nadruk had aangespoord, riep Irwin vroolijk uit.

— Dat kan wel zoo zijn, hernam het meisje lachend.

Hoe het ook zij, ik nam het voorstel aan, alsof ik een groot mensch was, ofschoon ik toen pas negen jaar telde en een paar weken later was ik al druk bezig met allerhande oefeningen — ik leerde paardrijden, ik leerde dansen, ik leerde zelfs over het gespannen koord loopen en ten slotte werd ik trapeze-werkster. Wij reizen bijna de geheele wereld rond en — en...

— En gij begint hoe langer hoe meer de goede hoedanigheden van Irwin Balthazar te waardeeren! vulde Raffles den zin aan. Ik kan mij dat volkomen voorstellen, en even goed kan ik mij denken, dat mijn jonge vriend Irwin zich daardoor de gelukkigste van alle stervelingen gevoelde! Maar duidt het mij niet ten kwade, de belangrijkheid van dit onderwerp heeft u waarschijnlijk uit het oog doen verliezen, dat ge mij iets zoudt vertellen over dat medaillon!

— Dat is waar ook, mijnheer! Waar zijn mijn gedachten! riep Rita uit. Welnu dan, ik moet dat medaillon hebben omgehad, toen ik uit de golven gered werd. Mijn pleegouders bewaarden het zorgvuldig voor mij, en ik mocht het alleen op Zondagen dragen. Nadat ik in het circus kwam, verliet het mij geen oogenblik — tot op dezen noodlottigen avond! Ik heb steeds begrepen, dat de haarlok van mijn lieve moeder was,

en men zegt algemeen, dat ik sprekend lijk op het miniatuur-portret, dat zich er in bevindt!

— Had het handelswaarde, denkt u?

— Volstrekt niet, mijnheer! Het was ongetwijfeld een mooi oud stuk, maar zelfs een oudheidkundige zou er niet meer dan tien of twintig dollars voor gegeven hebben.

— Dan moet ik u zeggen, miss, dat dit medaillon u met een zeer bijzondere reden is ontroofd! zeide Raffles op ernstigen toon.

— Zoudt gij dat waarlijk denken, mijnheer? riep Rita op verschrikten toon uit.

— Daaraan valt niet te twijfelen, miss! Uw jonge vriend mist geen enkel stuk van waarde, en men neemt zelfs de moeite niet, uw handtasch op te nemen, waarin de dames toch gemeenlijk haar beurs dragen. Neen, men rukte u aanstonds het medaillon af, en om zeker te gaan, laat men tegelijk vijf man aanrukken, die uw begeleider onschadelijk moeten maken!

Irwin had zich op zijn elleboog opgericht en keek Raffles met groote oogen aan.

— Nu gij de zaak zoo voorstelt, mijnheer, moet ik zeggen, dat gij gelijk hebt! riep hij uit. Maar wat duivel — wat is dan het doel van dit alles?

HOOFDSTUK IV.

Raffles stelt belang in de zaak.

Op de vraag van den jongen man werd niet aanstonds geantwoord.

Ieder van de vier aanwezigen in het vertrek scheen een oogenblik na te denken.

Raffles was de eerste die weder sprak.

— Om uw vraag te kunnen beantwoorden, kan het misschien van nut zijn, dat ge mij eerst uw geschiedenis geheel en al af vertelt! Ik zou namelijk wel willen weten, waarom gij beiden thans met een derde man bij Luigi Orlando verbonden zijt, in stede van met uw eigen troep, dien van uw vader, door te reizen?

Rita boog het hoofd.

— Dat is een droevige geschiedenis, mijnheer!

— Laat mij haar daarom maar vertellen, meisje, zeide Irwin.

Hij liet zich op zijn rug vallen, vestigde zijn groote oogen op de zoldering als wilde hij daar de beelden van het verleden te voorschijn tooveren en zeide toen:

— Ik verbeeld mij altijd, mijnheer, dat er in het leven van mijn vader een duistere macht is geweest, die het er op toelagde hem in het verderf te storten. Ik weet helaas niet alles, maar dit kan ik u toch wel zeggen, de zaken van mijn vader gingen zeer goed, maar ploseling was het alsof alles hem ging tegenloopen,

zijn fraaiste paarden werden ziek, en velen stierven, zijn wilde dieren vermagerden schrikbarend, zijn beste artiesten verlieten hem om elders een engagement aan te nemen, eens brak er brand uit, waardoor een groot gedeelte van onze reusachtige tent in vlammen opging, er ontstond eens een paniek in den circus, doordat een paar wilde dieren op onverklaarbare wijze ontsnapt waren, kortom, binnen korten tijd had er een reeks van rampen plaats, nu eens van zeer ernstigen aard, dan weder van geringeren omvang, die den ondergang van mijn vader met onverbidde zekerheid na zich sleepten. Mijn lieve moeder — God zegene haar! — deed alles wat zij kon om hem op te beuren, maar een onoverwinnelijke zwaarmoedigheid maakte zich van mijn armen vader meester, en dit droeg er natuurlijk niet toe bij, de zaken weder in het goede spoor te brengen! Ik zelf, hoe jong ook, trachtte uit alle macht het gevaar te bezweren — maar het ging niet meer! Mijn vader werd door verdriet verteerd, daar de zaken hoe langer hoe meer achteruit gingen — en ongeveer twee jaar geleden is hij gestorven, betrekkelijk nog jong. Zijn vroeger zoo schitterend circus was toen reeds geheel verlopen en gedegradeerd tot een kijkspel van den vijfden rang. Alleen mijn lieve Rita was ons trouw gebleven!

— En — wat deed gij toen? vroeg Raffles die het verhaal met groote aandacht gevolgd had.

— Toen ik de zaak van mijn vader liquideerde, bleek dat ik nog juist de eer zou kunnen ophouden, door alle schulden te betalen, nadat er daarna nauwelijks genoeg zou overblijven om mijn lieve moeder althans den eersten tijd voor gebrek te vrijwaren!

— Uw moeder was zeker nog jong? vroeg Raffles, meer onder den indruk van dit verhaal, dan hij wilde laten blijken.

— Toen mijn vader stierf was zij nog geen veertig jaar, mijnheer! En ook toen nog was zij zeer schoon — gij kunt er u zelf van overtuigen. Rita haal het portret eens uit mijn portefeuille!

Het jonge meisje trad op de jas van den jongen man toe, die over een stoel was gehangen en haalde er een rood marokijnen portefeuille uit.

Zij opende deze, en nam er een portret uit, hetwelk zij Raffles overhandigde.

Deze bekeek eenige oogenblikken de trekken van een zeer bevallige vrouw met een bleek gelaat en groote, donkere oogen, en gaf daarop weder het portret terug.

— Uw moeder was een schoone vrouw, mijn vriend,

en blijkbaar ook een edele vrouw, zeide hij zachtjes. Gij gelijkt op haar!

— Nietwaar, mijnheer! riep Rita uit. Dat heb ik steeds gezegd, maar Irwin sprak het steeds verontwaardigd tegen.

— En wat is er met uw moeder geschied, na den dood van uw vader? vroeg Raffles.

— Mijn vader stierf in Frankrijk, mijnheer. Hij had mijn moeder, die een Italiaansche was, in Napels leeren kennen, en daar ik haar niet wilde laten deelen in mijn zorgen, bewoog ik haar, om een klein huisje te betrekken in een der voorsteden van de stad die ik zoeven noemde. Daar woont zij nu, en zoo vaak het circus daar in de buurt komt, als is het ook op een halven dag sporens, bezoeken Rita en ik mijn moeder!

— En gij zelf?

— Met Rita verbond ik mij bij den troep van Luigi Orlando. Zij als trapezewerkster, ik als parterre-acrobaat aan het drievoudig rek. Spoedig leerden wij daar Juan Costa kennen, die deel had uitgemaakt van een gezelschap zoogenaamde hoogrekwerkers. Wij besloten toen een trio te vormen, oefenden vele maanden lang dagelijks, en hadden eindelijk voldoende toeren ingestudeerd om te kunnen optreden. Wij oefenden steeds verder en ten slotte mochten wij ons zonder aanmatiging de „Koningen der Lucht” noemen.

De jonge man had dit alles zeer eenvoudig verteld, maar Raffles en Charly begrepen maar al te goed, welk een wereld van lijden, van hardnekkig doorzetten, van ontbering en van stillen heldenmoed achter deze weinige woorden verborgen lag!

Raffles trad op het bed toe, en drukte Irwin de hand.

— Gij zijt een flinke jongen, en gij hebt u als een man gedragen! Ik hoop innig, dat gij en Rita gelukkig moogt worden — en ik zal er mij over verheugen, als ik daartoe eenigszins kan bijdragen! Maar nu is het al zeer laat — het wordt nu hoog tijd, dat gij rust neemt, en dat Rita — want gij zijt nog jong, miss, en zoo mag ik u nog wel noemen, weder naar haar hotel terugkeert. Mijn vriend zal u wel vergezellen, en zorgen dat ge veilig thuishoort.

— Ik dank u, mijnheer, zeide het jonge meisje eenvoudig, maar met een warmen klank in haar lief stemmetje.

Daarop trad zij op het bed toe, en boog zich over Irwin heen, teneinde hem een kus op het voorhoofd te drukken.

— Morgen vroeg kom ik je weder bezoeken!

De man knikte haar met een blik vol liefde toe.

— Dat moogt gij zeker doen, Rita, maar ik zou u dringend willen verzoeken om niemand — aan niemand verstaat ge? — het adres van deze woning te noemen! Ik heb daar mijn bijzondere reden voor, en die houden in zekeren zin ook verband met de kwestie van het medaillon — die zeker eigenaardig genoeg is!

— Ik beloof het u, mijnheer, zeide Rita.

— En dan nog iets! vervolgde Raffles kort. Het is zeer wel mogelijk, ja, het is bijna zeker, dat ge mijn vriend en mij voorloopig niet meer zult terugzien in de gedaante, waaronder gij ons hedennacht hebt leeren kennen! Neen — gij hebt mij beloofd niets te vragen! Gij kunt ons vertrouwen, dat verzeker ik u! Ik wil echter onderzoek doen in de zaak van het medaillon, en dat zal niet gaan, tenzij wij ons uiterlijk veranderen! Als gij wilt kunt gij ons voor detectives houden, zoo voegde hij er lachend aan toe.

— Wij voegen ons geheel naar uw wensch, mijnheer, hernam Rita. Maar hoe zullen wij u dan als vriend herkennen?

— Op dezelfde wijze als de kindertjes van het lam in de fabel, wij zullen u een wit pootje moeten laten zien! antwoordde Raffles glimlachend.

Hij stak de hand in zijn vestzakje en haalde er een dun beenen fiche uit.

Hij brak het met zijn krachtige vingers middendoor, zoodat de breuk een onregelmatige lijn vormde en stak Irwin een van de helften toe, terwijl hij de andere wedet in zijn zak liet glijden.

— Dat zal wel voldoende zijn! zeide hij. Indien zich iemand bij u vervoegt met een halve fiche, die nauwkeurig aan uw helft past, dan is alles in orde, al lijkt hij in het geheel niet op mij! Ik blijf hier wachten tot mijn vriend terugkeert, want gij moogt natuurlijk niet alleen worden gelaten, daar de verbanden van tijd tot tijd vernieuwd moeten worden en ik ook een drank voor u moet gereed maken. Dan blijft mijn vriend bij u waken, en ik begeef mij naar mijn woning om eenige maatregelen te treffen!

— En de politie, mijnheer — zouden wij de politie niet op de hoogte stellen van de aanranding van dezen nacht? vroeg Rita nog.

Raffles dacht een oogenblik na.

Toen zeide hij:

— Als gij dat doet zou dit ten gevolge hebben, dat de politie hier zou komen om Irwin te ondervragen —

en daardoor zou ik weder genoodzaakt zijn mijn plannen geheel en al te wijzigen! Bovendien vrees ik, dat de politie hier weinig aan kan doen, en dat zij er wel niet in zal slagen de bedrivers van den aanslag in handen te krijgen! En dus evenmin het medaillon, waarom het u in hoofdzaak te doen schijnt te zijn!

— Voor mij is het medaillon de hoofdzaak, mijnheer! riep Rita uit.

— Dan zou ik u in overweging willen geven de zaak aan mij over te laten, hernam Raffles. Ik bezit zeer vele hulpmiddelen, die aan de politie onbekend zijn. Beschouw mij als een particuliere detective, die het werkje grootendeels voor zijn vermaak doet, en laat er de politie voorloopig maar buiten!

Het meisje aarzelde niet langer, maar stak Raffles de hand toe en zeide:

— Wij vertrouwen op u, mijnheer!

— En daaraan doet gij wel, naar ik geloof! Mocht ik niet slagen, dan zal ik het u eerlijk zeggen, en dan kan de politie altijd nog in den arm worden genomen!

Nogmaals wierp Rita den gewonde een liefdevollen blik toe, en daarop verliet zij het vertrek, door Charly gevolgd, met wien Raffles fluisterend en snel eenige woorden had gewisseld.

De Groote Onbekende bleef met Irwin Balthazar alleen.

Zijn eerste werk was de verbanden te vernieuwen en den gewonde een versterkenden drank in te geven.

Nadat dit gedaan was, zette hij zich naast hem neder en keek hem aandachtig aan.

— Voelt gij behoefte om te slapen? vroeg hij.

— In het minst niet, mijnheer! antwoordde de jonge acrobaat. Integendeel ik ben klaar wakker. Ik gevoel mij zelfs al heel wat beter, en het is mij, alsof ik op zou kunnen staan en loopen!

Raffles hief glimlachend de hand op.

— Daaraan zou ik nog maar niet denken, zeide hij. Zoo iets komt meer voor bij gewonden. Er zullen nog dagen voorbij gaan, op zijn minst een week voor gij weder op moogt zitten en een weinig heen en weer loopen. Als gij u echter wel genoeg gevoelt om te spreken, dan had ik gaarne dat ge mij op eenige vragen antwoord zoudt geven.

— Ik verlang niets liever, mijnheer! Vraag slechts, en ik zal u naar mijn beste weten antwoorden!

Raffles dacht een oogenblik na en begon toen:

— Gij hebt Rita immers nooit verlaten, sedert zij als kind bij uw ouders kwam?

— Nooit mijnheer!

— Gij weet dus alles, wat er sinds dien met haar gebeurd is?

— Alles!

— Is het u bekend, of er pogingen in het werk zijn gesteld om haar ouders terug te vinden?

— Ik moet bekennen dat dat niet gebeurd is! Mijn vader was van oordeel dat dit volkomen nutteloos zou zijn, daar de scheepsramp vijf jaren geleden had plaats gehad, en het zoo goed als zeker moest worden geacht, dat de ouders van Rita in de golven waren omgekomen.

— Zijn de kleertjes van het kind soms bewaard?

— Ja mijnheer! Zij waren weliswaar zeer geschonden door de golven, maar men kon toch nog duidelijk zien, dat zij van een zeer dure stof waren vervaardigd. De schoentjes waren van het fijnste leder, en het hemdje van fraai batist.

— Waar bevinden zich die kleeren?

— Rita heeft ze steeds bewaard — zij neemt ze overal mede in haar koffer!

— Waren er geen letters in geborduurd?

— Ja. Een „R” en een „G”.

— Dat is althans iets! riep Raffles verheugd uit.

[Tot zijn verbazing zag hij echter dat zijn uitroep geen weerklank vond bij den gewonde, die met gefronste wenkbrauwen voor zich uitstaarde.

— Zoudt gij niet gaarne wenschen, Irwin, dat de ouders van Rita werden teruggevonden? vroeg Raffles.

— Wilt gij dat ik u de waarheid zeg — welnu dan — neen! ik wensch dat niet! Het mag hard en zelfzuchtig klinken, maar zoo denk ik er over! Ik behoef er geen geheim van te maken dat ik haar innig liefheb, en als haar rijke ouders plotseling kwamen opdagen, dan zouden zij haar aanstonds medenemen, wie weet naar een fraai kasteel — en ik, de arme acrobaat, zou terzijde worden geschoven. Ik zou haar verliezen — en dat zou ik niet overleven, mijnheer!

Raffles knikte eenige malen bevestigend.

— Van uw standpunt hebt gij ongetwijfeld gelijk — maar het is zooals ge zelf zegt — daardoor zoudt gij zeer zelfzuchtig handelen! Kunt gij zeggen met hoeveel smartelijk verlangen de ouders van Rita naar hun kind uitzien?

— Maar zij zijn dood! riep de jonge man uit.

— Wie kan dat zeggen? vervolgde Raffles. Moogt gij dan beletten, dat haar toekomst verzekerd wordt,

en dat zij een opleiding zal ontvangen die haar waardig is, inplaats van dag en nacht te worden blootgesteld aan de vreeselijke gevaren van haar beroep? Als gij vreest dat haar ouders haar van u zullen afnemen — laat haar dan kiezen, en als zij u werkelijk liefheeft, dan zal zij niet aarzelen! Zij zal u trouw blijven ondanks alles!

De jonge man had eerst met bleek gelaat toegelusterd, maar thans hief hij het hoofd op en zag Raffles met schitterende oogen aan.

— Gelooft gij dat werkelijk, mijnheer? vroeg hij, terwijl hij zijn hand greep.

— Ik ben er van overtuigd! Geld is voor een vrouw niets als de liefde in het spel is!

— Ik dank u voor die woorden, mijnheer! Zij doen mij meer goed, dan de beste medicijn!

— Maar nu heb ik u nog enkele dingen te vragen! Gij hebt het zooeven gehad over een geheimzinnigen invloed op de zaken van uw vader! Het is zeer wel mogelijk, ja, bijna zeker dat zij volstrekt niet in verband staan met de scheepsramp welke Rita van haar ouders gescheiden heeft, maar als ik een zaak onderzoek, dan heb ik de gewoonte, niets onverschillig voorbij te gaan, wat er misschien toe kan bijdragen de kwestie op te helderen. En daarom — kunt ge mij misschien iets naders omtrent die zaak mededeelen?

— Tot mijn spijt niet, mijnheer, of slechts zeer weinig. Ik was nog zeer jong toen de verschijnselen begonnen, die langzamerhand leidden tot den ondergang van ons circus, en destijds begreep ik er niets van!

— Kan hier misschien persoonlijke wraak in het spel zijn? vroeg Raffles, terwijl hij Irwin aandachtig aankeek.

De gewonde dacht eenige oogenblikken ingespannen na, en antwoordde toen:

— Ik kan het niet bevestigen en niet ontkennen, mijnheer, want mijn vader was op dit punt zeer gesloten. Maar ik geloof niet dat mijn vader veel vijanden had.

— Nu iets anders — trad uw moeder ook in den circus op?

— Ja, als schoolrijdster!

— Nu, dan heb ik geloof ik verder niets te vragen op dit punt! zeide Raffles terwijl hij opstond en met gebogen hoofd de kamer op en neer begon te loopen.

Eindelijk nam hij weder naast het bed plaats en zeide:

— Ik zie dat gij geheel bij uw positieven zijt, mijn waarde Irwin! Luister eens goed! Het is duidelijk dat de overval van hedennacht uitsluitend ten doel heeft gehad zich van het medaillon van Rita meester te maken! Dat wil zeggen, dat dit medaillon voor de roovers van groote waarde moet zijn geweest, anders hadden zij zich zeker niet aan dit nachtelijk avontuur gewaagd! Waar kan nu echter de waarde van dit stuk in schuilen! Intrinsieke waarde heeft het niet, want bij verkoop zou het slechts een som van een paar pond sterling opbrengen! Neen, het heeft alleen waarde — als herinnering, en dan natuurlijk ook — als herkenningsteeken.

— Gij stelt de zaak zeer zuiver, mijnheer! riep Irwin uit. Zoo is het inderdaad!

— Welnu, als wij dat aannemen, dan kan het ook niet anders of er wordt met behulp van dat medaillon een laaghartige samenzwering gesmeed.

— Maar welke, mijnheer? Welke? kreet Irwin, die zich opnieuw op zijn elleboog had opgericht.

— Dat is juist de vraag die wij moeten beantwoorden, zeide Raffles kalm. Om haar te kunnen beantwoorden moeten wij een onderzoek instellen, en dat zullen wij ook doen!

Raffles hervatte zijn wandeling door het vertrek, met gefronste wenkbrauwen en gebogen hoofd.

Hij scheen zijn geheele denkvermogen te concentreeren op de zaak, welke thans al zijn aandacht in beslag had genomen.

Hij begreep, dat het medaillon een groote rol moest spelen in een intrige, die hij tot iederen prijs wilde op-

lossen, al wist hij zeer goed, welke groote moeilijkheden hem daarbij zouden wachten.

Er verstreek geruime tijd alvorens Raffles zijne wandeling staakte en zich weder tot den jongen man wendde, die in zijn eigen gedachten verdiept was geweest.

— Er moet hier snel gehandeld worden! Ik zal mij morgen naar het circus begeven en daar verslag uitbrengen van het ongeluk dat u getroffen heeft — als Rita mij ten minste niet voor is geweest, wat ik niet hoop, want zij zou mij misschien een fraaie rol laten vervullen en daar ben ik niet zeer op gesteld! Het is het beste, dat ik mij zoo vroeg mogelijk naar haar hotel zal begeven, ten einde met haar onze gedragslijn vast te stellen. Over het medaillon mag in ieder geval niet gesproken worden, want daardoor zou in de kaart van de roovers gespeeld worden!

— Wij zullen uw raadgevingen volgen, mijnheer, was alles wat Irwin antwoordde.

— Dan is het nu beter dat gij wat tracht te slapen, zeide Raffles. Hier, neem nog eens van uw drankje, blijf zoo stil mogelijk op den rug liggen en tracht uw geest met aangename gedachten bezig te houden, — bijvoorbeeld met de kleine Rita!

De jongeman glimlachte, stak Raffles nogmaals de hand toe en sloot vervolgens de oogen.

Blijkbaar had het gesprek hem toch een weinig vermoeid.

Vijf minuten later bewees zijn geregelde ademhaling dat hij in een gerusten slaap was gevallen.

HOOFDSTUK V.

Op onderzoek uit.

Raffles bleef onbewegelijk voor het bed zitten, met zijn oogen strak op het bleek gelaat van den gewonde gevestigd.

Een licht gerucht in de hal beneden deed hem het hoofd opheffen, blijkbaar was Charly teruggekeerd.

Inderdaad trad de jonge man een oogenblik later op zijn teenen het vertrek binnen.

Zijn gelaat had een volkomen verandering ondergaan en geen sterveling zou in hem den secretaris van Lord Aberdeen herkend hebben!

Zelfs Raffles had eenige moeite hem te herkennen, zoo voortreffelijk was de vermomming van zijn trouwen vriend geslaagd.

Hij stond op en stak Charly de hand toe.

— Is alles in orde? vroeg hij zachtjes.

— Alles is gedaan wat je had voorgeschreven, Edward! Ik heb Rita gezegd, dat er voor een invaller gezongd zou worden, die Irwin gedurende eenigen tijd zou kunnen vervangen, en ik heb Henderson gewaarschuwd, dat hij zich gereed moest houden om zich bij Orlando aan te bieden als stalknecht of desnoods als sterke man, ten einde met mij een oogje in het zeil te kunnen houden. Zooals je weet deed je brave chauffeur geen enkele vraag, maar schudde hij slechts even zijn enorme vuist, en verklaarde hij dat die steeds tot je dienst was. En wat is hier geschied in dien tijd?

— Zeer weinig! Ik heb wat met Irwin gepraat en zooals je ziet, sluimert hij nu rustig.

— Je gaat dus nu naar de villa?

— Ik bedenk daar dat het volstrekt niet noodig is mijn jongen. Wij hebben hier immers een geheele, zorgvuldig verborgen kast vol vermommingen, en nu Henderson toch reeds op de hoogte is gebracht, zie ik niet in, waarom ik mij hier niet zou vermommen en den nacht doorbrengen! Lord William Aberdeen moet dan maar gedurende eenige dagen van het tooneel verdwijnen! Het is een groot geluk dat Irwin en Rita niet weten wie wij zijn, anders had ik hen waarschijnlijk niet kunnen helpen op de wijze die ik mij heb voorgenomen!

— Wat denk je van het medaillon, Edward?

— Wel, het is dunkt mij zoo duidelijk als de dag, dat de roovers van dat stuk van plan zijn, het als overtuigingsbewijs te gebruiken!

— Maar als dat waar is, zou je moeten aannemen, dat de ouders van het meisje leven!

— Is dat dan zoo onmogelijk?

— Dat is het niet, maar ik ga verder en zeg, dat ook de roovers moeten weten dat zij leven!

— Welnu — dan weten zij het! hernam Raffles kalm.

Charly keek zijn vriend met groote oogen aan.

— En hoe zouden zij daar wel achter gekomen zijn, denk je?

— Wel, door een toeval! De wereld wordt voor een groot gedeelte door het toeval geregeerd, vergeet dat niet. In dit geval is het zeer wel mogelijk, dat de bandieten het toeval een handje hebben geholpen! Ik kan je dat nu niet in den breede uiteenzetten — want het

zou lang duren en de waarheid gebiedt te zeggen dat ik een weinig slaperig ben geworden! Eenige uren nachtrust zullen ons zeker goed doen! Morgen staan wij echter vroeg op — en zullen dan eens eenige informatiebureaux afloopen!

— Informatiebureaux? herhaalde Charly verbaasd. Wat moeten wij daar in hemelsnaam uitvoeren.

— O, daar is veel meer te leeren, dan je wel denkt! Want luister eens Charly — stel je eens een oogenblik in de plaats van den vader van Rita. Het meisje wordt dezer dagen meerderjarig en bij de herinnering daaraan wil de vader wellicht nog een laatste poging wagen om zijn dochter terug te vinden, in de flauwe hoop, dat zij evenals hij aan de golven is ontrukkt. Wat zou je dan doen?

— Ik geloof dat ik zou beginnen met een advertentie in alle groote bladen ter wereld te plaatsen, antwoorde Charly aarzelend.

— Niet kwaad! Maar bedenk nu wel, dat de scheepsramp bijna vijftien jaar geleden heeft plaats gehad en dat de menschen die het kind als dochter aannamen misschien dood en begraven zijn, of anders de advertentie niet onder de oogen krijgen, of wel niet weten, dat juist Rita bedoeld is, doordat zij indertijd het kind van anderen kregen! Dat alles is toch niet onmogelijk, niet waar?

— Ik had bijna gezegd — integendeel!

— Goed! Je krijgt dus geen antwoord op je advertentie — veronderstel dat je ze geplaatst had. Wat zou je dan trachten te doen?

— Wel, ik — ik zou naar een particulieren detective gaan — of anders — wacht eens — of naar een informatiebureau!

Raffles knikte goedkeurend.

— Goed zoo, mijn jongen! Dat was nu juist mijn gedachtengang! Als ik teneinde raad was geweest, geloof ik dat ik dat ook maar eens geprobeerd had! En nu is Londen wel een groote stad, maar ik geloof toch niet, dat er in de geheele Engelsche hoofdstad meer dan veertig of vijftig van die bureaux zijn — op zijn hoogst! Als wij ieder de helft voor onze rekening nemen, dan kan het dus niet zoo lang duren, voor wij het goede beet hebben!

— En wat is dan het goede? vroeg Charly, die nog niet goed begreep waar Raffles heen wilde.

— Het goede is natuurlijk datgene, waar de vader zich van Rita vervoegd heeft!

— Ezel, die ik ben! Dat had ik zelf wel kunnen be-

denken! zeide Charly. Het is hoog tijd dat ik wat ga slapen, want het schijnt dat ik niet geheel normaal meer denk.

— Dat is een goed plan. Morgenochtend kunnen wij verder zien! Ik zal mij in de kamer hiernaast ter ruste begeven, en de tusschendeur openlaten. Je weet dat ik een hazenslaap heb, en op het eerste gerucht bij de hand zou zijn, om onzen jongen vriend te hulp te komen.

— En ik?

— Jij moet de kleine slaapkamer op deze zelfde verdieping maar betrekken. Als ik je noodig heb zal ik je wekken!

De beide vrienden konden echter een ongestoorde nachtrust genieten, want Irwin bleef rustig doorslapen en was ook nog niet wakker geworden, toen Raffles, onkenbaar vermomd, en Charly het vertrek zachtjes binnentraden.

Raffles sloeg den slaper een oogenblik gade en zeide toen op zachten toon:

— Maak nu vlug een ontbijt klaar, Charly, dan zullen wij zoodra Henderson hier is Rita gaan opzoeken, en al het verdere met haar bespreken.

Charly haastte zich naar de kleine keuken van het huis, waar hij binnen een kwartier met behulp van de geconserveerde levensmiddelen die zich in huis bevonden een dragelijk ontbijt had bereid.

De beide vrienden nuttigden dit in de kamer van den gewonde, bij het opengeschoven raam; terwijl zij nog aan het eten waren, werd Irwin wakker.

Hij richtte zich op zijn elleboog op, blijkbaar verkwikt door den slaap, en keek toen stomverwonderd met groote oogen naar de beide vreemdelingen.

Endelijk kon hij uitbrengen:

— Wie zijt gij beiden, en wat komt gij hier doen? Raffles barstte in een vroolijk gelach uit.

— Ik heb in het geheel het huis niet verlaten mijn waarde Irwin, zeide hij.

Hij stond op en trad op het bed toe.

— Hier is de helft van het fiche, zeide hij, terwijl hij Irwin het stukje heen toestak.

De jonge man tastte even onder zijn hoofdkussen, totdat hij de andere helft van het fiche gevonden had, zonder evenwel zijn oogen af te weren van het gelaat van den man, dien hij als vreemdeling beschouwde.

Hij voegde de beide helften aaneen en zag dat zij volkomen aan elkander pasten.

[Toen liet hij zich achterover in de kussens vallen,

als iemand die door verbazing overmeesterd is, en stamelde:

— Gij zijt dus dezelfde, die ons gisteren het leven hebt gered?

— Wij zijn dezelfde, die u in den vorigen nacht een kleinen dienst op straat hebben kunnen bewijzen, mijn waarde Irwin, antwoordde Raffles, met zijn gewone stem.

— Ik wist niet dat zoo iets mogelijk was, zeide Irwin, die nog steeds niet van verbazing bekomen was. Ons circus voert ook wel eens balletten op, en dan moeten wij allen ons grimeeren. Er zijn er onder ons die deze kunst voortreffelijk verstaan, maar zij zijn slechts onnoozele krukken, bij u vergeleken. Gij hebt geen schmink op uw gelaat tenminste voor zoover ik kan zien, en toch is uw tint geheel en al veranderd, men zou zweren, dat uw knevel echt is, en ik zou bijna lust hebben een flink aan uw haar te trekken om mij ervan te overtuigen, of gij werkelijk een pruik draagt!

— Dat doe ik inderdaad, mijn vriend — maar ik erken dat zij voortreffelijk is! En nu zullen wij eens zaken doen! Wij beiden verlaten nu het huis om naar Rita te gaan, en laten u aan de hoede van een vertrouwd bediende over, die zoo aanstonds hier zal zijn. Gij kunt hem evenzeer vertrouwen als ons zelven! Tracht echter niet hem uit nieuwsgierigheid uit te hooren, want het zou u niet baten — gij zoudt u evengoed tot een steen kunnen wenden!

— Daaraan denk ik niet, mijnheer! riep Irwin op verontwaardigden toon. Geloof niet dat ik uw vertrouwen wil beschamen!

— Uw woord is mij voldoende, zei Raffles, terwijl hij de hand van den jongen man drukte. Als het kan zullen wij Rita bij u brengen, maar eerst moet de zaak van uw plaatsvervanger geregeld worden, nu gij eenmaal te trots zijt, om u op andere wijze te laten helpen!

— En wie zal die plaatsvervanger zijn?

Raffles maakte glimlachend plaats voor Charly die achter hem stond en zeide:

— Daar staat hij.

Irwin mat den jongen man van het hoofd tot de voeten, alsof hij zijn kracht en lenigheid wilde onderzoeken.

Toen vroeg hij, nadat het onderzoek hem blijkbaar bevredigd had:

— Wie zijt gij, mijnheer?

— Ik had reeds het genoeg vannacht met u ken-

nis te maken, waarde Irwin! antwoordde Charly glimlachend.

— Gij zoudt mij bijna bevreesd maken! riep de jonge acrobaat uit. Nooit zou ik u herkend hebben! Wilt gij eens wat dichterbij treden?

— Met genoegen, antwoordde Charly, terwijl hij tot vlak voor het bed kwam.

Irwin hief zijn arm op, en betastte de spieren van Charly, zooals een veekooper het een koe doet, waarop hij zijn zinnen gezet heeft.

Hij kneep hem in de dijen en in de armen, en uitte toen een goedkeurend gebrom:

— Taai als caoutchouc, en toch weer zoo hard als ijzer, zeide hij. Ik geloof dat gij sterk zijt, mijnheer?

— Zeer sterk! antwoordde Raffles inplaats van Charly.

— En — hebt gij meer aan het hoogrek gewerkt?

— Als liefhebber slechts! Maar ik geloof te mogen zeggen, dat ik het er vrij ver in heb gebracht, antwoordde Charly op bescheiden toon. Ik ben nog niet zoolang geleden eenige malen in het circus opgetreden! Met eenige repetities zal alles wel losloopen!

— Dan dank ik u van harte, en ik hoop u naderhand te kunnen bewijzen, dat gij uw diensten niet aan een ondankbare bewijst.

Op dat oogenblik werd er gescheld, en Charly ontrok zich aan verdere dankbaarheidsbetuigingen door snel het vertrek te verlaten, en de buitendeur te gaan openen, maar niet dan nadat hij een onderzoekenden blik door het kleine luikje terzijde van de deur had geworpen.

Men kan nooit te voorzichtig zijn!

Voor de deur stond een man van reusachtigen lichaamsbouw.

Het was Henderson, de trouwe chauffeur van Lord William Aberdeen, die hem reeds in menig gevaarvol avontuur onwaardeerbare diensten had bewezen.

Charly opende de deur en liet hem binnen.

— Je bent juist op tijd, Henderson, zeide de jonge man vriendelijk. Ik zie dat je je trekken een weinig veranderd hebt en dat is goed, want de burens behoeven je naderhand niet te erkennen!

— Om die reden heb ik ook mijn liyrei niet willen aantrekken, mijnheer Brand! zeide Henderson, terwijl hij achter Charly de trap besteeg.

Het volgende oogenblik stonden de mannen in de ziekenkamer.

Irwin wierp Henderson een onderzoekenden blik toe, en wendde zich toen tot Raffles met de vraag:

— Wie is deze heer?

— Mijn bediende! En tevens mijn trouwe vriend! Hij zal u gezelschap houden, uw drank ingeven, en u vertroetelen, zooals een moeder het haar kind doet totdat wij terugkeeren!

Een glimlach vloog over het gelaat van den gewonde, bij het hooren van deze vergelijking, die ook inderdaad ietwat zonderling klonk, als men den reus beschouwde, die daar zoeven was binnengetreden!

— Als hij uw vriend is, mijnheer, dan is alles in orde! zeide hij. Zult gij Rita van mij groeten?

— Ik beloof het u!

De beide vrienden hadden intusschen hun jas aangetrokken en hun hoed opgezet.

Zij namen afscheid, na Henderson te hebben gezegd, wat hij te doen had en verlieten het huis langs een tweeden uitgang, teneinde de burens geen gelegenheid te geven tot gebabbel.

Zoo spoedig mogelijk riepen zij een huurauto aan, en gaven den chauffeur het adres op van het hotel waar Rita logeerde met nog eenige van haar collega's.

De jonge acrobate ontving de beide mannen in den algemeenen spreekzaal, waar zich op dat oogenblik niemand bevond.

Op haar schoon gelaat stond verwondering te lezen, toen zij haar twee geheel haar vreemd zijnde mannen tegenover zich zag.

Raffles trad snel op haar toe en zeide fluisterend:

— Wij zijn het, Miss, uw vrienden van gisteravond! Gij herkent ons natuurlijk niet?

Rita wierp hem een wantrouwend blik toe.

— Inderdaad mijnheer, ik weet niet wie gij zijt, en ik kan mij niet herinneren dat ik u ooit gezien heb! Als gij mijn vrienden zijt, en nog wel dezelfde die gisteravond met mij in aanraking zijn gekomen, dan zult gij dat moeten bewijzen!

— Niets is gemakkelijker, Miss, hernam Raffles glimlachend.

En nu deelde hij haar tot in de geringste bijzonderheden alles mede, wat er gisteravond gebeurd was, zonder iets over te slaan.

Naarmate hij sprak, klaarde het gelaat van het jonge meisje op, en toen hij gereed was riep zij uit:

— Ja, mijnheer Brown, nu weet ik dat gij het moet zijn! Niemand anders zou de zaak zoo nauwkeurig

kunnen oververtellen! En zeg mij nu eens spoedig of het wat beter gaat met Irwin!

— Hij heeft een uitstekenden nacht doorgebracht, en een mijner vertrouwde bedienden heeft al onze taak overgenomen en verpleegt hem.

Het drietal had plaats genomen in een hoek dicht bij een der groote ramen waar men ongestoord kon praten, zonder vrees te loopen, dat men zou beluisterd worden.

— Wij zullen nu eens de zaken afhandelen, Miss, als gij het goed vindt, begon Raffles. Mijn vriend hier, met zijn klein zwart kneveltje, dat hem zulk een martiaal uiterlijk geeft, verzoekt u, uw partner te mogen zijn bij uw toeren aan het hoogrek! Laat mij tot uw geruststelling zeggen, dat hij het reeds meermalen gedaan heeft, en dat Irwin hem voor dezen arbeid zeer wel geschikt achtte! Natuurlijk zoudt gij aanstonds druk moeten oefenen, maar ik ben vast overtuigd, dat gij tevreden over hem zult zijn!

Rita had verbaasd toegeluisterd.

— Men zou het uw vriend eigenlijk in het geheel niet aanzien, dat hij circusacrobaat is! Hij heeft er in het geheel het type niet van! riep zij uit.

— Het is dan ook mijn gewone beroep niet, Miss, zeide Charly vrolijk. Ik doe het meer voor liefhebberij, ziet ge?

— Zijn medewerking zal voor u van des te meer nut zijn, daar het wenschelijk is, dat er zich iemand in uw onmiddellijke nabijheid bevindt, die u steeds kan helpen in geval van nood, zeide Raffles op ernstigen toon.

— Geloofst gij dan werkelijk, dat ik nog in gevaar verkeer, mijnheer? vroeg Rita ongerust.

— Daar moet ik voor vreezen! Gij hebt nog eenige voorwerpen in uw bezit, kinderkleertjes bijvoorbeeld, die van groot belang zijn voor het vaststellen van uw identiteit, en het zou volstrekt niet onmogelijk zijn dat de schurken een poging ondernemen, om u die afhandig te maken!

De jonge acrobate had verschrikt de kleine en toch zoo krachtige handen over de borst gevouwen en keek Raffles nu met groote oogen aan.

— Gij hebt deze kleertjes immers steeds in uw koffer? Ik meen dat Irwin mij dat heeft medegedeeld!

— Zoo is het ook! Zij bevinden zich in mijn koffer, die op mijn logeerkamer staat in dit hotel. Den sleutel draag ik steeds bij mij.

— Geef er dan goed acht op, want het zou voor u noodlottig zijn als u die kleertjes werden ontnomen.

— Geloofst gij dat werkelijk, mijnheer?

— Ik ben er zeker van. Ik geloof stellig, dat uw ouders zeer rijk waren, en dat er thans een samenzwering op touw wordt gezet, om u van een zeer groot fortuin te berooven! Gij ziet mij verbaasd aan, als kondet gij u zooiets niet voorstellen, maar toch geloof ik het bij het goede einde te hebben! Uw ouders zijn wellicht gestorven, en hebben een groot fortuin nagelaten, hetgeen door die schurken op een of andere wijze ontdekt is, of — zij leven nog, en zoeken naar u!

Rita kon niet moeite een luiden kreet weerhouden. Zij was zeer bleek geworden, en haar oogen schoten nu vol tranen.

— Zou dat waar kunnen zijn, mijnheer? vroeg zij op heeschen toon. Aan zoo iets heb ik nooit durven denken!

— Waarom zou het niet waar kunnen zijn, Miss? Het zij verre van mij, dat ik u met een ijdele hoop zou willen paaien, maar toch, het is toch niet volstrekt onmogelijk, dat ook uw ouders uit de schipbreuk gered zijn. Maar daarover willen wij thans niet meer praten, dat alles vormt het onderwerp van mijn onderzoek, dat ik nu aanstonds ga instellen. Maar eerst wil ik u beiden naar het circus vergezellen, en vernemen of Luigi Orlando het goed keurt, dat mijn vriend — noem hem maar Black! — de plaats inneemt van Irwin!

— Als mijnheer Black inderdaad geschikt is, dan zal Orlando zeer verheugd zijn, mijnheer Brown, want ik mag wel zeggen, dat het trio „De koningen der Lucht” een der grootste attractie's van zijn circus is!

— Laat ons dan maar op weg gaan, stelde Charly voor. Ik verheug er mij reeds op weer eens hoog in de lucht aan een trapeze te hangen.

HOOFDSTUK VI.

Gewichtige tijdingen.

Een week was verlopen sedert deze gebeurtenissen.

Charly was, na een proef te hebben afgelegd, aanstonds door Orlando geëngageerd tegen het verbazende loon van anderhalf pond sterling per avond!

De waardige circus-directeur was van oordeel dat hij aan een „amateur” niet meer behoefde te betalen!

Wat Rita betreft zij was zeer tevreden met haar aanwinst, want de zoogenaamde mijnheer Black bleek inderdaad een acrobaat van de bovenste plank te zijn, en die bij haar Irwin slechts zeer weinig ten achter stond.

De derde man van het trio, Juan Costa, een stilzwijgende donkere Spanjaard, had van de verandering schouderophalend kennis genomen en slechts herhaaldelijk geïnformeerd naar den toestand van zijn collega.

Het was echter zonderling te noemen, dat hij hem nog geen enkelen keer had opgezocht.

Raffles had de eerste twee of drie voorstellingen bijgewoond, gedreven door een nieuwsgierigheid — en ook een weinig door ongerustheid, die echter spoedig verdween, toen hij bemerkte, met hoeveel onnavolgbare gratie en behendigheid Charly de moeilijkste toeren verrichtte, alsof hij jarenlang niets anders had gedaan.

Hoe gelukkig kon de jongeman zich thans prijzen, dat hij reeds sedert vele jaren lang geen dag had laten voorbijgaan, zonder zich in de groote gymnastiekzaal van de villa duchtig te oefenen!

Iederen keer dat hij den circus bezocht had, ontdekte Raffles den zonderling met het magere gelaat en de starende, groenachtige oogen in zijn loge, maar den volgenden keer bleef hij plotseling weg!

Dat gaf een ware opschudding onder het circuspersoneel, en de bijgeloovigsten vreesden zelfs, dat deze onverwachte afwezigheid ongeluk zou aanbrengeu, want reeds jarenlang had dit zonderlinge personage avond aan avond steeds op dezelfde plaats gezeten!

Ook Raffles kwam dit ter oore en hij besloot na-vraag te doen naar den naam en verblijfplaats van den zonderling.

Het duurde niet lang of hij had beiden ontdekt.

De man heette Houston Blackwater, was zeer rijk, en woonde hier te Londen in een hotel, zooals hij trouwens altijd in een hotel vertoefde!

Het bleek Raffles, dat hij volstrekt niet ziek was, zooals men toch had kunnen gelooven, want hij ging geregeld uit, en een paar malen had Raffles zelf hem in Hyde Park ontmoet.

Er moest dus een reden zijn, waarom hij zoo plotseling uit den circus wegbleef.

Maar welke kon die reden zijn?

Raffles dacht hier ingespannen over na totdat het plotseling als een bliksemflits door zijn hersens ging: Die reden kon geen andere zijn, dan de ziekte van Irwin Balthazar!

En hoe langer hij hierover nadacht, hoe meer hij overtuigd was, dat hij goed had gezien!

Blackwater kwam steeds even voor het nummer van de „Koningen der Lucht” begon en hij verdween dadelijk daarna. Het was dus duidelijk, dat hij uitsluitend om hen kwam.

Nu de jonge acrobaat echter niet meer verscheen, bleek alle aantrekkelijkheid — of wat het dan anders zijn mocht — voor den zonderling verloren te gaan!

Vruchteloos echter pijnigde Raffles zijn hersens met de vraag, welk verband er dan toch wel kon bestaan tusschen Irwin en den mageren man met zijn groene oogen.

Maar ook in ander opzicht had Raffles zijn tijd zoó goed mogelijk besteed.

Onvermoeibaar, en met het geduld van een kat, had hij achtereenvolgens een paar dozijn informatiebureaux bezocht, steeds onder een of andere vermomming, in de hoop dat hij daar iets zou vernemen, dat hem op het spoor van een medaillon, en van de roo-

vers kon brengen, maar tot dusverre waren al zijn pogingen vruchteloos geweest.

Hij dacht er evenwel niet aan den moed op te geven, maar zette integendeel zijn pogingen met onverminderde hardnekkigheid voort.

En tenslotte zou zijn geduld beloond worden!

Het was op den twaalfden dag na de aanranding in de Victoriastreet, en Irwin was reeds zoover voortgegaan dat hij weder mocht opzitten en zelfs weder door de kamer mocht heen en weer loopen, steunende op den arm van zijn geliefde, toen Raffles de trap besteeg van een groot huurhuis in het East End, waar verscheidene kantoren waren gevestigd, terwijl er bovendien kamers en ook geheele verdiepingen werden verhuurd.

Op de derde verdieping bevond zich het informatie-kantoor van de firma Howard and Young, hetgeen viel af te leiden uit een groot blinkend koperen bord dat naast de straatdeur was bevestigd, nevens een groot aantal andere firmaschilden.

Raffles stond tenslotte stil voor een eikenhouten deur, waarop de naam van de beide heeren nogmaals voorkwam.

Hij klopte aan, en trad een goed gemeubeld kantoor binnen, waar een paar klerken en eenige typisten druk aan het werk waren.

Een kantoorjongen stond van zijn kruik op en kwam naar het hekje toe, dat het kantoor in tweeën deelde, om te vragen wat Raffles verlangde.

— Ik zou gaarne de heeren Howard and Young gesproken hebben, vriendje, zeide Raffles. Zij zijn toch hoóp ik op hun kantoor?

— Ja, mijnheer. Hoe is uw naam?

— Brown! Theobald Brown! Zeg maar dat ik voor een belangrijke zaak kom!

De jongen verdween door een zijdeur, die met groen laken was gecapitonneerd, teneinde de stemmen van de sprekenden daarbinnen te dempen en kwam spoedig terug, om het hekje voor Raffles te open.

— Gij treft het, mijnheer! De heeren zijn juist vrij op het oogenblik!

— Zooveel te beter!

Even later stond Raffles tegenover de beide firmanten, die wel tweelingbroers hadden kunnen zijn, want zij waren beiden even spichtig, even kaalhoofdig en even lang.

Zij maakten beiden hetzelfde automatische gebaar,

waardoor Raffles tot zitten werd uitgenoodigd en vroegen toen bijna tegelijkertijd:

— Wat is er van uw dienst?

— Dat zal ik u zeggen, mijne heeren, antwoordde Raffles. Misschien zal ik u slechts enkele seconden ophouden, maar misschien ook kan ons gesprek wel langer duren. Dat hangt geheel en al af van het antwoord, hetgeen ge mij zult geven op de volgende vraag: Is hier wellicht eenigen tijd geleden een heer gekomen, wiens achternaam met een „G” begon, die u een opdracht heeft gegeven, een onderzoek in te stellen naar de verblijfplaats zijner dochter?

Inplaats van aanstonds te antwoorden wierpen de beide firmanten elkander over hun bril heen een onderzoekenden blik toe.

En daarop draaiden zij beiden, alsof zij het hadden afgesproken, eenigen tijd ijverig hun duimen over elkaar.

Eindelijk sprak Howard:

— Ik weet werkelijk niet of wij wel gemachtigd zijn, om u op die vraag te antwoorden. Is het niet zoo, Young?

— Zoo is het, Howard!

Raffles haalde eenigszins ongeduldig de schouders op.

— Luister eens, mijnheeren! Het betreft hier een zaak van belang, van zeer groot belang! Ik kan mij wel voorstellen, dat gij liefst het stilzwijgen zoudt willen bewaren, misschien uit vrees, dat ik een stille verklikker van een uwer concurrenten ben, die u een goeden klant wil afnemen!

De beide firmanten antwoordden niet, maar uit hun gelaatsuitdrukking bleek duidelijk dat de opmerking van Raffles doel had getroffen!

De Groote Onbekende stak de hand in zijn binnenzak en haalde er een kaartje uit, dat hij op de schrijftafel wierp.

Howard nam het op en bestudeerde het nauwkeurig.

Toen vroeg hij:

— Gij zijt dus een detective?

— Dat ben ik, mijnheer, maar ik geef u de verzekering dat gij volstrekt niets van mij te vreezen hebt, want ik weet wel dat gij fatsoenlijke lieden zijt, die u nooit ophoudt met kwade practijken.

Weer ondervroegen de beide firmanten elkaar met een blik, alsof zij er niet geheel en al zeker van waren of deze opmerking ironisch bedoeld was.

Raffles lette hier echter niet op, maar ging voort:

— Ik verzeker u dat het u geen windeieren zal leggen, als gij mij naar waarheid antwoordt! Ik kan over zeer veel geld beschikken — en ik behoef er geen geheim van te maken dat ik op het spoor ben van het jonge meisje in kwestie!

Dadelijk waren Howard and Young een en al aandacht.

Hun oogen schitterden achter de brilleglazen.

Howard trok zijn stoel wat naar dien van Raffles toe, boog zich voorover, en vroeg:

— Hebt gij de verblijfplaats van Ruth Gulbranson ontdekt?

Young stootte zijn compagnon snel met den elleboog aan maar het was te laat en Raffles had goede ooren!

Hij deed evenwel, alsof hij volstrekt niet verbaasd was, en zeide langs zijn neus weg:

— Misschien wel! Helaas echter doen er zich omstandigheden voor, waardoor het moeilijk zal vallen het meisje aanstonds in de armen van haar vader te voeren, want hij zal natuurlijk naar bewijsstukken vragen, en ik weet niet of het meisje die allen bezit! Wat mijn vraag betreft, daarop behoeft ge mij niet eens meer te antwoorden, want ik weet nu wel zeker, dat mijnheer Gulbranson bij u is geweest.

Voor de derde maal ondervroegen Howard and Young elkander met den blik.

Toen knikten zij elkander toe en Young zeide:

— Ik zie eigenlijk niet goed in, mijnheer, waarom wij er een geheim van zouden maken, de oude heer Gulbranson is inderdaad hier geweest! Gij schijnt van de zaak op de hoogte te zijn, en wij behoeven dus niet lang te praten! Jaren geleden is hij met vrouw en kind op zee verongelukt, maar hij heeft nooit de hoop opgegeven, dat zijn dochter Ruth gered was! Daar hij Engelschman van geboorte is, en zich hier metterwoon denkt te vestigen, heeft hij ons, nu zijn dochter op het punt staat meerderjarig te worden, een opdracht gegeven naar haar te zoeken.

— En hebt gij aan die opdracht gevolg gegeven, als ik vragen mag?

— Wij hebben gedaan wat wij konden, mijnheer, maar de aanduidingen waren helaas zeer vaag! Gij moet niet vergeten dat het kleine meisje pas vier of vijf jaar was, toen de schipbreuk plaats had.

— Maar heeft de vader dan in 't geheel geen herkenningsteeken opgenoemd, vroeg Raffles verwonderd.

— Slechts een! Er was sprake van een medaillon, waarvan hij ons een nauwkeurige beschrijving gaf, voor zoover zijn herinnering hem daarbij niet in den steek liet, en daarmee moesten wij het doen!

— Herinnerde hij zich dan niets van de kleertjes van het kind?

— Ja zeker, maar hij meende dat deze reeds lang verloren zouden zijn gegaan.

— Zoudt ge mij het adres van mijnheer Gulbranson willen opgeven?

Young scheen een oogenblik te aarzelen.

Toen antwoordde hij:

— Mijnheer Gulbranson heeft Londen reeds weer verlaten, hij vertoeft op het oogenblik in het Zuiden van Frankrijk, tot herstel van zijn gezondheid.

— Ik hoop toch, dat gij de waarheid spreekt? vroeg Raffles, terwijl hij Young een doordringenden blik toewierp. Bedenk dat het een ernstige zaak geldt!

— Ik verzeker u op mijn woord, dat het zoo is! riep Young uit, en opdat gij niet zult twifelen, hier is zijn adres!

Hij zocht even in een register, dat op zijn schrijftafel lag, en gaf het toen geopend aan Raffles.

Het was zoo, daar stond het adres van James Gulbranson genoteerd: „Hotel de l'Esplanada Mentone”.

Raffles klapte het register dicht en gaf het weder terug.

— Ik dank u voor dit bewijs van vertrouwen, zeide hij, en ik verzeker u dat ik het niet zal beschamen. Ik ben volstrekt niet voornemens u in de wielen te rijden, maar ik zal u integendeel zooveel mogelijk helpen! Geloof gij dat de gezondheidstoestand van mijnheer Gulbranson hem zou toestaan, naar Londen te reizen?

Tegelijkertijd schudden Howard en Young het hoofd.

— Dat geloof ik niet, mijnheer, zeide de eerste. Hij was werkelijk ernstig ziek toen hij hier kwam en hij deelde ons mede, dat de dokter hem had aangeraden zoo spoedig hij kon naar het Zuiden te vertrekken! Wellicht zal zijn toestand daarginds aanmerkelijk verbeteren, maar hij kan nu zeker niet zulk een groote reis ondernemen!

— Dan zullen wij nog wat geduld moeten oefenen, bromde Raffles binnensmonds. Gelukkig hebben de bandieten ook eenigen tijd noodig, teneinde hun plan voor te bereiden. Wij zullen hen goed in het oog houden — ten minste als zij te vatten zijn!

Hij volgde luid den draad van zijn gedachtengang en vroeg:

— Gij zijt er toch zeker van, dat uw gesprek met mijnheer Gulbranson niet door onbevoegden is gehoord?

— Volmaakt zeker, mijnheer! antwoordde Howard verbaasd. Die deur daarginds is aan twee zijden gecapitonneerd, en het is onmogelijk, dat men aan gindsche zijde van den wand, dus in ons kantoor, een woord zou kunnen verstaan! Daarmede zijn herhaaldelijk proeven genomen. Men zou al zeer hard moeten praten, ja zelfs moeten schreeuwen, alvorens men hiernaast zou kunnen verstaan wat hier gezegd wordt. En een sleutelgat is er ook niet, zooals gij wel gezien zult hebben.

Inderdaad, de tusschendeur bezat geen slot!

Raffles dacht een oogenblik na.

Hij vroeg zich tevergeefs af, hoe het toch mogelijk geweest kon zijn, dat de schurken, die den overval hadden gepleegd, in dit geheim waren doorgedrongen.

Hij dacht hier nog over na, toen een kreet van verwondering en schrik alle drie de mannen het hoofd deed opheffen en elkander verbaasd aanzien.

De kreet was buiten het vertrek geslaakt, maar waar?

Hij was zeker niet afkomstig uit het kantoor waar het personeel gezeten was!

Eensklaps uitte Howard een kreet van verbazing en ontsteltenis en wees met uitpuilende oogen en een bleek gelaat met uitgestrekte vingers naar den muur, ter hoogte van den schoorsteenmantel.

De beide andere mannen volgden de richting van zijn blik, en ook hun verwondering was groot.

Want daar, op ongeveer een meter van den vloer

was een gat in het behang ter grootte van een flinke vuist, terwijl het behang zelf om het gat heen op onregelmatige wijze gescheurd was!

Raffles bedacht zich niet lang.

Hij trad op den muur toe, en bracht zijn gelaat voor het gat.

Hij kon nu in een eenvoudig gemeubeld vertrek zien, dat door twee vensters helder verlicht was.

Midden in dat vertrek stond een vrouw van omstreeks zestigjarigen leeftijd met een boezelaar voor, en een stoffer in de hand.

Zij stond daar zoo stil als een beeld, en haar oogen waren met een uitdrukking van groote ontsteltenis op het gat gevestigd.

Het was duidelijk, dat zij zelf zooeven dit onheil had aangericht.

— Gij behoeft niet zoo te schrikken, juffrouw, riep Raffles op geruststellenden toon. Zeg mij alleen maar even wat er eigenlijk geschied is!

De vrouw kwam aarzelend een paar schreden naderbij en zeide toen, terwijl zij haar gelaat tot dicht voor het gat bracht:

— Ik begrijp er niets van, mijnheer! Ik nam hier zooeven stof af, en toen ik iets op den grond zag liggen, bukte ik mij om het op te rapen, en wilde daarbij met den stoffer tegen het behang leunen, dat in deze kamer direct op de steenen is geplakt.

— En toen zijt ge zeker met den stoffer door den muur heengegaan? vroeg Raffles haastig.

— Zoo is het, mijnheer! Begrijpt gij er misschien iets van?

— O, ja juffrouw, het is mij zoo helder als glas! antwoordde Raffles. Maar daar spreken wij aanstonds wel over — ik kom direct bij u!

HOOFDSTUK VII.

Er komt licht in de duisternis.

Howard en Young hadden sprakeloos en met open mond naar dit korte gesprek geluisterd.

Maar nu barstte Young jammerend uit:

— Goede hemel wat moet dat alles beteekenen!

— Die vraag vind ik nog al overbodig, mijnheer! zeide Raffles. Het moet natuurlijk beteekenen, dat mijn vermoedens juist waren, en dat onbevoegden wel degelijk het gesprek tusschen u en mijnheer Gulbranson hebben afgeluisterd!

— Maar hoe wist die schurk die dat deed, dat mijnheer Gulbranson hier zou komen? riep Howard wanhopig uit.

— Dat wist hij volstrekt niet, mijn waarde heer, hernam Raffles rustig. Het is louter toeval.

Hij was met zijn rug vlak tegen het gat gaan staan, zoodat de vrouw in het andere vertrek hem niet zou kunnen verstaan en vervolgde toen op zachten toon:

— Het zal u misschien niet bekend zijn, maar er bestaan hier in Londen dievenbenden, die er specialiteiten op na houden, welke als volgt te werk gaan: Zij huren vlak naast een informatiebureau, liefst naast een dat groote zaken doet, een woning, breken een gat in den muur, beplakken dat netjes weer met behangselpapier, en zijn op die wijze in staat, geheimen af te luisteren, die voor hen soms van het grootste gewicht zijn!

Als bij onderlinge afspraak lieten de beide firmanten zich ieder in een grooten leunstoel neervallen, en grepen zich met alle kenteekenen van wanhoop naar het hoofd.

— Maar dan zijn wij geruineerd, mijnheer! riep Howard uit. Als dit ruchtbaar wordt, kunnen wij onze zaak gerust sluiten!

Raffles maakte een geruststellend gebaar.

— Ik verzeker u dat het niet ruchtbaar zal worden! Ik beloof u in ieder geval dat ik er over zal zwijgen, uit erkentelijkheid voor wat gij mij zooeven hebt medegedeeld.

(Tegelijk sprongen Howard en Young op en vochten

als het ware met elkander om het eerst de hand van Raffles te kunnen grijpen!

— Dat is nobel van u, mijnheer! riep Howard uit.

— Wij zullen het nooit vergeten, en gij kunt ten alle tijde over ons beschikken! voegde Young er aan toe.

Raffles maakt een einde aan deze uitingen van erkentelijkheid, door zijn hoed te grijpen, en zich naar de tusschendeur te begeven.

Daar gekomen, wendde hij zich nog eens om, en zeide:

— Ik zou u willen verzoeken, omtrent dit alles het striktste stilzwijgen in acht te nemen, hetgeen ook in uw eigen belang is! Er wordt hier een laaghartige aanslag beraamd, en als ik de schurken in handen wil krijgen, dan moet ik hen onverwacht kunnen overvallen! Tot ziens, mijnheeren! Ik beloof u dat ik nog rapport zal komen uitbrengen!

Het volgende oogenblik had Raffles het vertrek verlaten.

Hij daalde zoo spoedig hij kon de trappen weder af en belde aan de deur van het aangrenzende huis.

Hij behoefde niet lang te wachten, want blijkbaar had men zijn komst afgewacht, en het dienstmeisje naar beneden gezonden.

Raffles trad binnen, en werd door de dienende geest in tegenwoordigheid harer meesteres gebracht, die hij zooeven door het gat in den muur reeds gezien had en die hem thans in de grootste opwinding wachtte in een klein ontvangvertrek.

— Ik zal maar dadelijk met de deur in huis vallen, juffrouw! zeide Raffles. Ik ben van de politie. Neen, gij hoeft niet te schrikken, want ik begrijp zeer goed dat gij met de geheele zaak niets uitstaande hebt! Beschrijf mij eens gauw den man die hier kamers bij u gehuurd heeft, en gewoon heeft in het vertrek waar gij u zooeven bevond! Want ik behoef natuurlijk niet te vragen, of hij nog bij u is!

— Hij is sedert acht dagen vertrokken, mijnheer.

Het was een klein persoon, zwart, en ik zou zeggen dat hij een beetje scheel keek, met uw welnemen.

— Hij had zijn werk zeker binnenshuis?

— Ja. Hij zeide, dat hij kopiist was en altijd thuis moest werken. Hij ging dan ook maar heel zelden uit!

— Was hij een Engelschman?

— Welzeker, mijnheer! Hij sprak het Engelsch zoo als u of ik!

— Had hij geen bijzondere gewoonten?

— Voor zoover ik heb kunnen nagaan, niet! Hij ging des avond in een klein café zijn maaltijden gebruiken, en hij keerde zelden voor twaalf uur 's nachts terug, en vaak ook wel veel later.

— Ontving hij bezoeken?

— Nu en dan kwam er een vriend voor hem, een kerel als een boom, met een zwart, duister gezicht en die ellendig Engelsch sprak! Hij had zoo'n uitheemschen naam — iets Spaansch zou ik zeggen.

Raffles hief snel het hoofd op.

— Spaansch? Een douker uiterlijk? Een kerel als een boom? Wacht eens even.....

Volgens zijn gewoonte, als hij ergens over moest nadenken, begon hij het vertrek op en neer te loopen, zonder op de vrouw acht te slaan, die hem verbaasd met de oogen volgde.

Toen stond hij plotseling weer stil en keek de vrouw scherp aan.

— Had die bezoeker een dikken, zwarten knevel en een eenigszins scheel gezicht? Droeg hij aan den ringvinger van de linkerhand een nagemaakten gouden ring, met een grooten groenen steen? Was hij gekleed in een opzichtig geruit colbertcostuum?

— Maar gij moet hem gekend hebben, mijnheer, riep de kamerverhuurster uit. Gij beschrijft hem daar van top tot teen!

— Dan zijn wij al weer een stap verder! bromde Raffles in zichzelf.

Daarop vervolgde hij luid:

— Spreek met niemand over uw ontdekking, juffrouw, want dat zou u misschien onaangenaamheden brengen. Als gij weet te zwijgen, zoodat wij in staat zijn de schurken te vatten, die in uw huis zaken hebben afgeluisterd die hun niet aangingen, dan zal de politie dit weten te beloonen!

En met een vriendelijk hoofdknikje verliet Raffles het vertrek, teneinde zich zoo spoedig mogelijk naar het huis in de Victoriastreet te begeven.

Terwijl hij in de huurauto zat, werd hij door vele gedachten bestormd.

Hij maakte talrijke combinaties, welke hij de een na de ander moest verwerpen, daar zij steeds afstuiten op de vreemde houding van den man met de groene oogen.

Het was natuurlijk zeer wel mogelijk, dat hij volstrekt niets te maken had met het complot maar toch bleef zijn houding zeer vreemd!

Hij vond Irwin in de groote tuinkamer, verdiept in de lezing van een boek, maar geheel aangekleed, en op het punt staande om uit te gaan!

Zoodra hij Raffles zag binnenkomen, wierp hij het boek weg en liep op hem toe.

— Het verheugt mij dat gij er zijt, mijnheer, riep hij uit. Stel u toch eens voor dat uw bediende, de reus die mij zoo trouw heeft opgepast, zijn rol als cipier zoo goed heeft willen vervullen, dat hij volstrekt niet wilde toestaan, dat ik uitging. Hij plaatste zich eenvoudig voor de deur, en zei dat ik hem onderstboven zou moeten loopen, als ik het vertrek wilde verlaten! Gij hadt hem zijn orders gegeven, en daar zou hij geen streep van afwijken.

— Dat is juist iets voor James! zeide Raffles glimlachend. Gij moet het hem maar niet kwalijk nemen — hij meende tot uw bestwil te handelen. Als ik hem eenmaal een bevel geef, dan volgt hij het ook op, al zou het hem het leven kosten! Gij ziet er overigens veel beter uit, dan gij gedaan hebt, en ik sta u dan ook toe, aanstonds een wandeling te maken! Maar daarvoor moet ik toch nog even met u spreken.

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer, maar ik hoop dat het niet te lang duurt, want ik wil u wel bekennen, dat ik snak naar de buitenlucht.

Raffles wees hem een stoel aan en nam zelf plaats.

Hij keek den jongen man strak aan en vroeg:

— Vertel mij eens iets van dien Juan Costa, uw collega. Wat is hij voor een man? Is hij een vriend van u?

— Een vriend, neen, dat niet! Wij werken samen omdat wij gevoelen bij elkander te hooren! Maar anders.....

— Zeg eerlijk wat gij op het hart hebt! Het kan van groot belang zijn! Hebt gij wellicht reden om te vermoeden dat Costa u slecht gezind is?

Irwin fronste even de wenkbrouwen, scheen even te aarzelen, en antwoordde toen kortaf:

— Juan Costa heeft Rita liefgehad — misschien nog wel! Zij heeft hem afgewezen, en oogenschijnlijk voeg-

de Costa zich in zijn lot. Ik heb echter steeds den indruk gekregen, alsof de vulkaan bij hem niet was uitgedoofd, maar slechts onder de asch voortgloeide.

— Ik vermoedde zoiets, zeide Raffles op zachten toon. Dan geef ik u in overweging om zeer voorzichtig te zijn, want ik geloof, dat die Costa in verbinding staat met een of meer leden eener hoogstgevaarlijke bende.

Irwin slaakte een kreet van schrik, en keek Raffles met groote oogen aan.

— Maar dat zou verschrikkelijk zijn! riep hij uit. Waarom denkt gij dat, mijnheer?

— Luister, dan zal ik het u mededeelen!

En nu stelde Raffles den jongen acrobaat op de hoogte van wat hij zoeven vernomen had.

Irwin luisterde met de grootste aandacht, en op zijn jong gelaat wisselden de aandoeningen in snelle volgorde: vreugde, woede, teleurstelling en hoop.

Toen Raffles zijn verhaal geëindigd had zeide de jonge man op zachten, droeven toon:

— Haar vader is dus niet dood! Haar vader is rijk, en aanstonds zal hij haar komen opeischen. Ik heb het immers wel gevreesd.

— En ik zeg u dat gij niet moogt wanhopen, en dat gij Rita niet zoo laag moogt schatten, door te meenen, dat zij thans afstand van u zou doen!

— Maar ik ben arm en zij is rijk, mijnheer! riep Irwin uit.

— Wat doet dat er toe als zij u liefheeft! hernam Raffles met stemverheffing. Wacht rustig af, en stel haar op de proef! Het is waar dat vele vrouwen die proef niet zouden doorstaan — maar ik geloof dat Rita van een ander soort is!

— God zegen u voor die woorden, mijnheer! zeide Irwin terwijl hij Raffles krachtig de hand drukte. Gij bezielt mij met nieuwe hoop! Ik gevoel mij reeds veel sterker nu — ik weet zeker dat ik over een paar dagen weder met mijn oefeningen kan beginnen en de plaats van uw vriend weder innemen, die mij op zulk een uitstekende wijze schijnt te hebben vervangen. Ik verlang er naar een voorstelling bij te wonen, en hem aan het werk te zien!

— Welnu, daar is niets tegen! hernam Raffles glimlachend. Als gij het goed vindt zullen wij hedenavond de voorstelling bijwonen.

— Ik verlang niets liever, mijnheer!

— En nu moogt gij wel een wandeling gaan maken. Als gij soms in de richting van de circustent gaat, dan

wil ik u gaarne vergezellen, als gij het toestaat, want ik ben bijna zeker, dat ik mijn vriend Black daar zal aantreffen. En Rita zal er ook wel zijn.

— Ik ben aanstonds tot uw dienst, mijnheer.

Irwin greep hoed en stok, en de beide mannen verlieten het vertrek.

Op de gang liep Henderson als een schildwacht op en neer, onverstoort als altijd.

Raffles legde de hand op zijn schouder en zeide lachend:

— Ik onthef je van je cipiersdiensten, James! Je behoeft dezen heer niet langer te bewaken, hij is volkomen genezen!

— Daarmede wensch ik mijnheer van harte geluk! zeide Henderson. Ik hoop dat hij het mij niet kwalijk zal nemen, dat ik hem een weinig ruw heb behandeld — maar gij hadt die bevelen gegeven.

— Ik ben er volstrekt niet kwaad om, mijn vriend, zeide Irwin lachend, terwijl hij Henderson de hand toestak. Daar hebt ge mijn hand er op!

— Als de vriendschap gesloten is, zullen wij maar op weg gaan! hernam Raffles. James wees zoo goed met ons mede te gaan want ik zal werk voor je hebben.

— Gij kunt over mij beschikken, mijnheer!

De drie mannen verlieten het huis, en riepen een auto aan, die hen tot dicht bij de circustent bracht.

Zij stapten uit, en liepen op de reusachtige tent toe.

Maar eensklaps greep Raffles Irwin bij den arm en duwde Henderson snel achter een woonwagen, waarin het mindere personeel huisde.

— Ziet gij daar dat kleine, zwarte kereltje, die daar met Juan Costa staat te praten? vroeg hij. Hij kijkt een weinig scheel!

Henderson en Irwin knikten zwijgend.

— Dat is de kerel die het geheim van James Gulbranson heeft afgeluisterd!

— Wat heeft die schurk daar met Costa te bepraten? riep Irwin woedend uit, terwijl hij aanstalten scheen te willen maken om te voorschijn te treden.

Raffles hield hem bij den arm terug en zeide op kalmeerenden toon:

— Geen overhaasting! Het is duidelijk, dat die twee iets gewichtigs met elkaar te bespreken hebben!

Hij dacht even na en wendde zich toen tot Henderson: James, je zult je diensten moeten bewijzen! Dat kleine, zwarte mannetje heeft je nog nooit gezien, en dat komt ons uitstekend te stade! Ga hem na en verlies hem niet uit het oog! Je moet zijn tegenwoordig

verblijf zien uit te vinden. Die kerel, of een van zijn medeplichtigen, wat nog waarschijnlijker is, heeft een medaillon in zijn bezit, dat aan Rita behoort, en dat zij tot iederen prijs terug moet hebben! De zaak is dus van groot gewicht! Ik reken op je schranderheid!

— Ik zal mijn best doen, mijnheer! antwoordde Henderson eenevoudig.

— Je bent nu als werkmans gekleed, en dat komt ons goed te pas, vervolgde Raffles. Ga hem nu na — hij keert op zijn schreden terug.

Inderdaad hadden Costa en de kleine, zwarte man hun gesprek afgebroken en de laatste verliet met vlugge schreden het terrein van het circus.

Aanstands begon Henderson hem te volgen.....

Irwin keek hem een oogenblik achterna en zeide toen tot Raffles:

— Gij zijt te benijden, mijnheer, want gij beschikt over minstens twee goede vrienden!

— Het zijn ook de eenigen, mijn waarde Irwin! zeide Raffles kortaf.

Op dit oogenblik kwam Charly en Rita uit den hoofdingang van het circus, waar zoo juist de repetitie scheen te zijn afgelopen.

Irwin ijelde het jonge meisje tegemoet en met een kreet wierpen zij zich in elkanders armen.

Maar daarop hield Irwin het jonge meisje op armslengte van zich af en zeide:

— Wat ben je bleek, Rita, wat is er toch geschied?

— Het is niets, Irwin — ik verzeker het je! zeide het jonge meisje, terwijl zij Irwin liefkoozend over de wangen streefde.

— Je spreekt onwaarheid, Rita! Je bent zeer opgewonden — je beeft! Er is toch niets met Costa?

Het jonge meisje boog het hoofd, zonder te antwoorden, maar een gloeiende blos steeg in haar wangen op.

— Ik dacht het al! riep Irwin woedend uit. De schurk heeft het dus toch weder gewaagd?

— O! het was vreeselijk, Irwin. Ik dacht dat hij mij wilde dooden! riep Rita uit. Hij smeekte en bad eerst, en toen begon hij te dreigen.

Raffles was naderbij getreden!

Zijn gelaat stond ernstig.

— Dan heb ik u slechts te herhalen: Neem u voor hem in acht, zeide hij nadrukkelijk. Ik geloof dat die Costa een gevaarlijk man is, en in ieder geval is het nu wel zeker, dat hij in verbinding staat met de Londensche dievenwereld. Maar kom, laten wij hier niet blijven en liever met een opgewekten maaktijd bijvoorbeeld in het Carltonhotel de volkomen genezing van onzen jongen vriend vieren! Dat zal uw zinnen verzetten, en dat hebt gij allen wel noodig. Wel Charly, is de oefening goed gegaan? zoo wendde hij zich tot Charly, teneinde aan het gesprek een andere wending te geven, en de beide jongelieden in de gelegenheid te stellen zich uitsluitend met elkander bezig te houden.

Arm in arm waren Irwin en Rita vooruit geloopt, opgaande in elkanders aanblik, en blijkbaar blind voor hetgeen er om hen heen geschiedde.

Raffles en Charly volgde hen zachtjes pratend op den voet.

Dicht bij den uitgang van het groote, omheinde veld, waarop zich het circus verhief, trok Charly Raffles zachtjes aan de mouw.

Met zijn oogen wees hij in de richting van het hek, waar een man met gebogen rug, een geel gelaat en groenachtige oogen op en neder liep.

Het was de zonderling uit den circus!

Een oogenblik bleef hij stilstaan, en wierp Irwin een langen, stekenden blik achterna.

Maar Irwin zag niets — hij zag slechts de schoone oogen van het jonge meisje, dat aan zijn zijde liep.

HOOFDSTUK VIII.

De ontkenning.

Het was omstreeks acht uur in den avond.

De circus was bijna geheel gevuld met een vroolijk publiek.

Raffles en Irwin zaten in een loge naast den hoofdingang.

Onwillekeurig had de Grootte Onbekende bij het binnenkomen een blik geworpen naar de tegenoverliggende loge, waar jaren achtereen de zonderling had gezeten, maar zij was leeg.

Juist was de voorstelling begonnen toen er een suppoost de loge binnentrad, die Raffles bescheiden op den schouder tikte.

— Wat is er vriend?

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u kom storen, mijnheer, maar in de vestibule staat een man, die James zegt te heeten, en die u volstrekt wil spreken.

Raffles stond op.

— Zeg, dat ik aanstonds bij hem kom! zeide hij. Laat hem maar even in de koffiekamer, die zal nu wel geheel verlaten zijn!

De suppoost verwijderde zich.

Irwin wierp Raffles een blik toe, die niet kon worden misverstaan.

— Gij zoudt mij zeker gaarne vergezellen? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik durfde het niet vragen, mijnheer! riep de jonge man uit. Ik ben echter zeer nieuwsgierig. Dat wil ik wel erkennen!

— Wees dan zoo goed met mij mede te gaan. Het is ook een zaak, die eigenlijk in de eerste plaats u zelf betreft!

De twee mannen stonden op, verlieten de loge en begaven zich naar de groote koffiekamer, waar zich, behalve een dikke, half slapende juffrouw achter het buffet, slechts één persoon bevond.

Het was Henderson.

Maar toch zou men hem niet aanstonds herkend hebben!

Zijn eene oog was verbonden; hij had een doek om

het voorhoofd en een zijner wangen was met een driemaal pleisters bedekt.

Bovendien was zijn linkerpols in een verband gewikkeld.

— Mijn hemel James, wat is er met je gebeurd? vroeg Raffles verschrikt, maar op zachten toon.

— O, het heeft niets te beteekenen, mijnheer, antwoordde de reus. Gij hadt mij gezegd, het medaillon terug te halen en zij waren met hun achten, dat is alles!

Raffles kon niet aanstonds spreken, zoo zeer hadden deze eenvoudige woorden hem aangegrepen, die getuigden van zulk een blinde toewijding.

Toen zeide hij aangedaan en hoofdschuddend:

— Maar dat had ik je immers volstrekt niet gezegd, James. Ik had je alleen bevolen, den zwarten man na te gaan!

— Dat is ook zoo, mijnheer, — maar toen ik bemerkte, dat het medaillon zich in het bezit van een zijner kornuiten bevond, was ik van oordeel, dat het in een moeite doorging, als ik het maar meteen meenam!

— En zij waren met z'n achten, zegt gij? fluisterde Irwin, die zijn ooren niet kon gelooven.

— Om u te dienen, mijnheer! antwoordde Henderson eenvoudig. Als het er twee minder waren geweest, zou ik niet zoo raar toegetakeld voor u staan. Ik vraag wel verschooning.

Raffles onderdrukte met moeite een glimlach.

— Vertel ons maar eens spoedig, hoe het wel gegaan is — maar stel eerst het medaillon aan dezen heer ter hand — ik ben er zeker van, dat hij brandt van verlangen om het weder in zijn bezit te weten!

Zonder te spreken stak Henderson zijn hand in zijn binnenzak en haalde er een zorgvuldig in papier gewikkeld, klein pakje uit, dat hij aan Irwin overhandigde. Deze maakte het papier los en haalde het medaillon te voorschijn.

Hij bekeek het eenigen tijd, als zag hij het voor de eerste maal en drukte toen den reus de hand met tranen in de oogen, die hij niet poogde te verbergen.

— Gij zijt een edel mensch — en uwen meester waardig! zei hij aangedaan. Ik dank u uit den grond van mijn hart!

— Het heeft niets te beteekenen, mijnheer! hernam Henderson verlegen door zooveel lof. Mijnheer had het mij gezegd — en dus moest ik het wel doen.

— En nu je verhaal, James! zeide Raffles.

— Het is in enkele woorden te vertellen, mijnheer! Zooals gij weet ging ik den schurk achterna, zonder dat hij mij opmerkte. Hij sprong op een omnibus en ik volgde zijn voorbeeld. Hij ging bovenop zitten, maar ik bleef binnen, zoodat hij mij niet zou kunnen ontsnappen, als hij het voertuig verliet. De omnibus bleek naar den anderen oever van de Theems te rijden en de kerel sprong er af ergens in de buurt van Crossbery Street. Ik volgde hem weder op den voet en zag hoe hij een oud huis binnenging. Zonder mij te bedenken ging ik hem na en hoorde nog juist, hoe hij de trap opklom.

— Stond de straatdeur open? vroeg Raffles, die met aandacht luisterde.

— Ja, mijnheer! Het was in een van die volksbuurten, waar de straatdeuren nooit gesloten worden, naar ik geloof — er valt daar toch niets weg te halen! Welnu, ik besteeg op mijn beurt de trap, en ging tot de derde verdieping. Daar stond ik stil op het portaal, want ik hoorde het gerucht van een aantal stemmen, die luid door elkaar spraken. Blijkbaar werd de zwarte kerel door zijn kornuiten verwelkomd. Ik legde mijn oor tegen het sleutelgat en wist binnen vijf minuten wat ik weten wilde. Zij spraken over miss Rita en over het medaillon. En het moest zich in handen van een der schobbejakken bevinden, want zij maakten er allerlei opmerkingen over!

— En toen ben je zeker binnengetreden om je ervan te overtuigen, dat je goed gehoord had? vroeg Raffles glimlachend.

— Zoo is het, mijnheer! Het binnentreden ging echter wat lastig want de deur bleek gesloten te zijn! Er bleef mij dus niets anders over dan mijn schouder tegen het vermolmd hout te zetten en even te duwen. Het was kinderwerk, mijnheer! De deur sprong open alsof zij van bordpapier was geweest! Ik wilde wel, dat ik u de gezichten van dien troep schurken kon beschrijven, toen ik zoo eensklaps voor hun neus stond! Het was als in de bioscoop! Een hunner had het medaillon in zijn handen, en wilde het snel wegstoppen — maar ik was hem gelukkig voor! Ik sprong op den kerel toe, gaf

hem een stootje tegen de kin, zoodat hij over den vloer rolde, en greep het medaillon. En toen volgde er natuurlijk een kleine vechtpartij, want de schavuiten wilden het medaillon zeker met alle geweld terug hebben. Zij smeten mij met alles naar het hoofd wat onder hun handen kwam — met stoelen, bierflesschen en zoo meer! Toen probeerden zij het eens met hun messen, maar dat leverde ook al niet veel op. Ik had er al dadelijk twee buiten gevecht gesteld, door ze op mijn manier met de koppen tegen elkander te kwakken en toen nog eens twee met een kinslag, waarover ik nog al tevreden was. Kort en goed — ik wist ten slotte toch weder de deur te bereiken — al was het dan ook een weinig gehavend. Ik sprong in de eerste de beste auto — en daar ben ik!

— Ja — daar zijt ge, en gij hebt een daad verricht, waarvan gij zelf de edelmoedigheid niet schijnt te beseffen! riep Irwin uit, terwijl hij nogmaals de hand van den braven reus greep en die drukte alsof hij haar wilde verbrijzelen.

Raffles klopte Henderson op den schouder en zeide eenvoudig:

— Ik ben tevreden over je, James! En begeef je nu spoedig naar ons huis ten einde wat rust te nemen! Ik heb je diensten misschien spoedig weer noodig, spoediger dan je denkt!

— Steeds tot uw dienst, mijnheer! zeide Henderson. En het volgende oogenblik had hij de koffiekamer verlaten, nog voor Irwin hem opnieuw zijn dankbaarheid had kunnen betuigen.

De beide mannen gingen hun plaats weder opzoeken, nadat Irwin het medaillon zorgvuldig had weggeborgen.

Hij wilde het goede nieuws thans nog niet mededeelen aan zijn jonge vriendin, uit vrees, dat het haar zenuwachtig zou maken, hetgeen haar daar boven in de lucht noodlottig zou kunnen worden.

Het duurde niet lang of de pauze brak aan en de stalknechts, geholpen door eenige piqueurs, begonnen het groote net te spannen.

Irwin had zich verontschuldigd met een jongensachtig blozend gelaat en had zich naar de stallen begeven, ten einde daar eenige woorden met Rita te wisselen.

Hij had nauwelijks de loge verlaten of Raffles keek verbaasd op — aan de overzijde van den grooten ingang was een man de geheel verlaten loge binnengetreden.

Het was Houston Blackwater, de man met het bleeke vossengelaat.

Aanstands begreep Raffles de reden van zijn komst: Hij had, dien middag in de buurt van het circus dwalende, Irwin Balthazar gezien en verkeerde nu in de overtuiging, dat de jonge man dien avond weder zou optreden.

Maar wat kon het dan toch wel zijn, dat hem met zooveel onweerstaanbare macht naar den circus scheen te trekken, als de jonge man daar zijn levensgevaarlijke toeren verrichtte?

Raffles dacht hier nog over na, toen Irwin weder binnentrad met een glans van vreugde op zijn gelaat.

De circus was nu tamelijk donker gemaakt en de man aan de overzijde scheen in het geheel geen acht te slaan op zijn omgeving.

— Ik had moeite over het medaillon te zwijgen, mijnheer — maar ik heb het toch gelukkig over mij kunnen krijgen! zeide Irwin fluisterend.

— Daaraan hebt gij goed gedaan, Irwin, want het bericht zou Rita zeker te zeer geschokt hebben — en zij heeft al haar zenuwen wel noodig!

Daar klonk een sleepende wals — de circus werd eensklaps helder verlicht — de gordijnen weken van een en Rita, Juan Costa en Charly Brand traden te voorschijn.

Vlug als katten klauterden zij tegen de ladders op, bereikten zoo het net en grepen ieder een van de drie dikke touwen, die hoog boven in den circus aan de kleine platformen waren bevestigd.

Irwin volgde met den blik het bevallige figuurtje van het jonge meisje, dat hem tersluiks een kushand had toegeworpen, en boog zich toen naar Raffles over:

— Men zou er een ced op kunnen doen, dat uw vriend jarenlang in ons vak is geweest! zeide hij, niet zonder een klank van lichte jaloezie in zijn stem.

— Het is een feit, dat hij een der beste amateur-acrobaten van Londen, en misschien wel van geheel Engeland is! zeide Raffles, die eveneens het drietal met de oogen gevolgd had.

De acrobaten hadden thans de kleine stellage bereikt, die slechts door eenige dunne staaltrossen op hun plaats werden gehouden.

De „vanger” zat reeds op zijn trapeze, en het kwam Raffles voor, dat Juan Costa dien avond zeer bleek zag.

Charly en Rita, in lichtpaars trico gekleed, stonden naast elkaar op het wankle plankier.

Zij bogen bevallig naar alle kanten, wreven hun han-

den droog aan den zakdoek met hars — en daarop namen de toeren een aanvang.

Charly greep de trapeze, en terwijl de „vanger” zijn eigen zwevend rek, waaraan hij zich met de hielen had opgehangen, in gang bracht, berekende hij nauwkeurig zijn sprong en wierp zich toen in de ruimte.

Hangend aan de trapeze beschreef hij een grooten boog, liet toen los, greep de handen van Juan Costa, die reeds naar hem waren uitgestoken, slingerde zoo tweemaal heen en weder en vatte toen opnieuw zijn eigen trapeze, toen deze weder in zijn bereik was.

Hij zweefde naar het plankier terug en greep de staaltros, waaraan het was opgehangen.

Maar eensklaps ging er onder het duizendkoppige publiek een kreet van ontzetting op — —

Met een luid gekraak kwam het geheele met ijzer versterkte plankier naar beneden.

Op het uiterste oogenblik had Charly met de rechterhand de staaltros gegrepen, en gedreven door de zucht van zelfbehoud had Rita zich aan hem vastgeklemd.

Zij was echter langs zijn lichaam en beenen afgegleden en hield zich nu krampachtig met beide handen aan een zijner enkels vastgeklampt.

Een luid gegil steeg allerwege op, toen men daar de beide jongelieden op vijftig of zestig meter afstand van de arena in de lucht zag zweven, als het ware opgehangen aan de rechtervuist van Charly, die de staaltros zeker onmogelijk veel langer zou kunnen vasthouden.

Zij konden zich niet laten vallen, want het net reikte niet zoover.

Zij bevonden zich juist boven de eerste loges en zouden onherroepelijk te pletter gevallen zijn!

Raffles en Irwin waren opgestaan en staarden met doodsbleek gelaat naar boyen.

Juan Costa scheen versuft van schrik te zijn en zat met doodsbleek gelaat op zijn trapeze.

Zij begrepen, dat hier niet langer gearzeld kon worden, en het was alsof zij elkander begrepen, toen zij een snellen blik met elkander gewisseld hadden.

Zij klommen over den rand van de loge, stormden dwars door de arena, waar verscheidene artisten en piqueurs radeloos dooreenliepen, ijlden vliegensvlug de ladder op en klommen met ongelooflijke snelheid in het touw, dat naar de standplaats van den „vanger” leidde.

— Verlaat uw trapeze! beval Raffles op strengen

toon, zoodra hij vasten voet op het kleine platform had gekregen.

Een oogenblik scheen Costa te aarzelen, terwijl hij een blik vol haat op Irwin wierp, maar toen gehoorzaamde hij en liet zich langs de touwen in het net glijden.

De trapeze, welke Charly gebruikt had, slingerde nog steeds regelmatig heen en weder.

Raffles hing zich aan zijn knieën aan het zwevende rek op, greep Irwin bij de enkels en het volgende oogenblik zweefde zij door de ruimte — Irwin greep het rek en slingerde zich naar de overzijde, zoo hard hij kon schreeuwend:

— Geef acht! Houdt u nog even vast!

Hij gaf de heen en weer slingerende trapeze steeds grooter vaart — totdat hij ten slotte Rita bijna kon aanraken — toen klemde hij zich op zijn beurt met de knieën aan den rekstok vast — slingerde nog eenmaal terug — en omvatte Rita met beide armen. Juist boven het midden van het net liet hij haar vallen, om even later hetzelfde te doen met Charly, wiens krachten blijkbaar waren uitgeput.

Bijna bewusteloos van de doorgestane ontzetting, sleepten de beide jongelieden zich over het net voort en lieten zich van de ladders glijden, maar in den circus ging een kreet van opluchting op, een oogenblik later gevolgd door een uitbundig gejuich ter eere van de koene redders.

Raffles en Irwin lieten zich weder langs het klimtouw zakken en hadden zich spoedig bij Rita en Charly gevoegd, die in den artiesten-foyer waren gebracht, waar zij omringd werden door een kakelenden troep collega's.

Gelukkig was het jonge meisje volstrekt niet gewond, maar Charly vertoonde in de palm van zijn rechterhand een diepe, bloedige spoor, die er door de staaltros in gesneden was.

Enkele seconden later lagen Irwin en Rita in elkanders armen.

Maar plotseling trad de directeur Orlando met bleek gelaat binnen en scheen met de oogen naar iemand te zoeken.

Toen ging hij op Irwin toe en zeide:

— Ik dank je voor wat je gedaan hebt, Balthazar, maar daarvoor kom ik nu niet hier. Hiernaast in de kleedkamer ligt een stervende, die naar je vraagt.

— Een stervende? riep Irwin verschrikt. Wie is dat dan?

— Houston Blackwater! Hij heeft het ijzeren platform op het hoofd gekregen en de dokter, dien ik uit het publiek heb laten halen, zegt, dat hij nog slechts weinige oogenblikken te leven heeft — de zonderling zat juist onder de plek, waar het platform was opgehangen.

— Ik kom aanstonds! antwoordde Irwin, maar zeg mij eerst, hoe dit ongeluk geschied is!

— Een laaghartige moordenaarsstreek! zeide de directeur kortaf. Costa heeft al bekend — hij was in het complot! Zij wilden Rita van het leven berooven, want zij schijnt te veel te zijn bij de uitvoering van een plan, dat ik nog niet goed begrepen heb!

— Ik begrijp het zooveel te beter, mijnheer! liet nu Raffles zich hooren. En ik zal er voor zorgen, dat de daders naar behooren gestraft worden! Sta mij toe, dat ik mijn jongen vriend Irwin vergezel, want hij is nog wat zwak en dit ongeval heeft hem sterk aangegrepen!

De twee mannen verlieten snel den foyer en begaven zich naar de kleedkamer, welke Irwin vroeger in gebruik had gehad.

Daar lag Houston Blackwater, de zonderling, op een rustbed uitgestrekt, bleek als de dood en met gesloten oogen.

Naast hem stonden twee mannen.

De eene was een bekend geneesheer en de ander maakte zich in eenige woorden bekend als de notaris van Blackwater, die zooveel op verlangen van zijn principaal met een snelle auto van zijn woning was gehaald, die zich op slechts weinige minuten loopens afstand bevond.

Op het geluid van de naderende voetstappen sloeg Blackwater de oogen op en wenkte Irwin, zoo dicht mogelijk bij hem te komen.

Toen begon hij met zwakke stem:

— Irwin Balthazar, luister naar wat een stervende te biechten heeft! Je hebt steeds gedacht, dat ik een gek was, omdat ik steeds met het circus meereisde — en misschien was ik dat wel! Ik was gek van wraakzucht. — Ja, van wraakzucht, Irwin Balthazar! Ik heb geen voorstelling overgeslagen, omdat een ziekelijke hoop in mij levendig was — dat je op een avond naar omlaag zoudt storten en verpletterd zoudt worden opgenomen! Je siddert? Je verbleekt? Ha, ha! — ik heb ook gesidderd, ik heb ook verbleekt, maar niet uit vrees voor den dood! Maar laat ik het kort maken, want ik voel dat mijn einde nadert!

Hij wreef zich met moeite even over het klamme voor-

hoofd, voor de helft door een verband gedekt, en vervolgde toen:

— Ik had je moeder lief, Irwin, tot waanzins toe! Ik had voor haar willen sterven, maar zij achtte mij niet hooger dan het stof onder de hoeven van haar paard. Zij verachtte mij en liet het mij duidelijk blijken — en eens — het is vreeselijk om het te herdenken — eens sloeg zij mij met haar karwats in het gelaat in tegenwoordigheid van clowns en potsenmakers, die mij uitlachten! Toen heb ik een vreeselijke wraak gezworen — en ik heb mijn eed gehouden! Ik was rijk — ik heb uw vader ten gronde gericht — langzaam maar zeker! Misschien heb ik er toe bijgedragen, dat uw moeder jong stierf, en toch was mijn wraakzucht niet bekoeld! Ik heb ook u willen zien sterven — maar het lot heeft het anders gewild! En nu — nu gevoel ik dat ik een ellendeling, een onnensch ben geweest, dat ik mijn leven moedwillig bedorven heb en geofferd aan lage wraakgevoelens. Ik weet dat ik niet alles kan goedmaken — maar voor een deel kan ik dat wel: Ik heb zóóeven aan mijn notaris in tegenwoordigheid van getuigen opgedragen mijn testament in uw voordeel te veranderen — gij zijt mijn universeele erfgenaam! Zeg mij, dat gij het geld aanneemt — en dat ge mij vergeeft! Bedenk, dat ik anders niet rustig zal kunnen sterven!

Irwin had doodsbleek toegeluisterd.

Er scheen in zijn borst een zware strijd gestreden te worden.

Als hij het fortuin aannam, was hij de gelijke van Rita — was zijn geluk verzekerd! En toch aarzelde hij niet!

— Luister op uw beurt naar mij, Houston Blackwater! Gij hebt het leven van mijn vader vergiftigd en hem tot wanhoop gedreven. Gij hebt mijn lieve moeder, die ik aanbad, vroeg ten grave doen dalen. Gij hebt mijn eigen jeugd versomberd — en zelfs hebt ge mijn dood gewild! — Maar toch — hier aan uw sterfbed, wil ik u dat vergeven! Maar geld van u aannemen — van den man, die mijn ouders gedood heeft, na ze tot den bedelstaf te hebben gebracht — dat nooit!

Blackwater scheen nog iets te willen zeggen. Hij hief zich met de uiterste krachtsinspanning overeind, strekte de armen uit — slaakte een rauwen gil, — viel weder achterover, en was niet meer — — —

Raffles, die bescheiden op den achtergrond was getreden, sloeg den arm om de schouders van den jongen acrobaat en zeide fluisterend, terwijl hij hem het vertrek uitleidde:

— Gij hebt goed gehandeld! Een edelman zou niet anders gedaan hebben! Ik ben er zeker van, dat gij er voor beloond zult worden! Morgen vertrekken wij naar Mentone — naar den vader van Rita! En ik weet zeker, dat hij er een eer in zal stellen, u de hand van zijn dochter te geven!

De volgende aflevering (No. 266) bevat:

DE GOUDEN VOETBALBOKAAL.

